

1

OSNOVNE ŠOLE BOŽIDARJA JAKCA

Šolsko leto 2011/12

OSNOVNI PODATKI ŠOLE

USTANOVITELJ ŠOLE

Mesto Ljubljana

SEDEŽ ŠOLE

Nusdorferjeva 10, 1000 Ljubljana

RAVNATELJICA

Nataša Krajncan

Urednica

Sabina Kirm

Lektoriranje

Petra Tomažin, Janja Veldin

Priprava za tisk

Beton & Vrbinc Co.

Tisk

ArtPro d.o.o.

URADNE URE

tajništvo: vsak delovnik

9.30–11.30 in 13.00–14.00

računovodstvo: vsak delovnik

9.30–11.30 in 13.30–14.30

TELEFONSKE ŠTEVILKE

IN NASLOVI ELEKTRONSKE POŠTE

TAJNIŠTVO

01 520 66 50

fax 01 520 66 60

majda.babnik@guest.arnes.si

RAVNATELJICA

01 520 66 51

natasa.kranjcian@guest.arnes.si

POMOČNICA RAVNATELJICE

01 520 66 58

lilijana.pesek@guest.arnes.si

zbornica

01 520 66 52

SVETOVALNA SLUŽBA

01 520 66 53

karmen.vergolin@guest.arnes.si

ŠPORTNI KABINET

01 520 66 55

darja.borovsek@guest.arnes.si

KNJIŽNICA

01 520 66 56

sabina.kirm@gmail.com

RAČUNOVODSTVO

01 520 66 57

vida.tomljenovic@guest.arnes.si

ZOBNA AMBULANTA

01 548 20 04

PŠ HRUŠICA

01 544 36 45

metka.cigale@gmail.com

FAX PŠ HRUŠICA

01 544 36 46

SPLETNE STRANI

www.os-bozidarjakca.si

Dragi naši Jakci,

pred vami je končno številka šolskega časopisa in najbrž ste začutili, da je ta nekoliko debelejši, kot je v navadi. To pa ni samo zato, ker je pred vami dvojna številka, ampak tudi zato, ker je bilo šolsko leto 2011/2012 zelo pestro in polno lepih dogodkov. Naši pridni novinarji, pa jih bom kar poimenovala: **Rene Borštnar, Nina Žnidaršič in Lana Černigoj, so pri časopisnem krožku pridno ustvarjali skozi vse leto.** Pisali so zgodbe in sestavljali težke uganke, rebuse, križanke, kar bo odlična telovadba za vaše možgančke.

Pohvalila bi tudi vse ostale učence in učitelje, ki so nam poslali kakšen prispevek, saj brez vas to ne bi bil pravi šolski časopis. Vaše zgodbe so zame najlepše, zato sem vesela vsake zgodbe ali pesmice, ki mi jo pošljete.

Razmišljala sem, kaj se je v tem času še zgodilo, pa tega v časopisu ni, vendar vse informacije najdete na naši spletni strani. Saj jo poznate, kajne?

Ne morem pa mimo tega, da ne bi še enkrat omenila praznovanja 30-letnice ustanovitve šole, ki smo ga imeli septembra 2011. Na to smo še posebej ponosni, zato le hitro na spletno stran ali v knjižnico in si oglej lično spisan Zbornik, kjer ne manjka zanimivih zgodb. V tridesetih letih se zgodi marsikaj lepega, verjemite mi.

V tem letu je bil še en prelomen dogodek, saj smo v mesecu aprilu 2012 prvič v zgodovini šole gostili učence iz druge države. Tri dni smo se družili, izmenjavali izkušnje, krepili pomen slovenskega jezika in pisane besede z učenci Slavističnega društva Kredarica iz Novega Sada. Popeljali smo jih po naši prestolnici, kjer so videli pomembne kulturne in državne spomenike. Pika na i pa je bil sproščujoč izlet na morje. Kaj več pa poišči v časopisu ...

Za konec pa samo še tole:

UŽIVAJTE MED POLETNIMI POČITNICAMI IN NIČ HUDEGA SE NE BO ZGODILO, ČE VAS BO SPREMLJALA KAKŠNA DOBRA KNJIGA.

Knjižničarka **Sabina Kirm**

Zgodilo se je

Prireditev ob 30. obletnici šole

Naša šola v šolskem letošnjem letu praznuje častitljivo obletnico, in sicer 30 let. Ob tej priložnosti smo 14. 11. 2011 v dvorani Španski borci pripravili prireditev.

Prireditev je bila plod odličnega sodelovanja učencev, učenk in mentoric naše šole in podružnične šole Hrušica. Zato se je potrebno zahvaliti vsem nastopajočim učencem in učenkam ter mentoricam (Metki Cigale, Andreji Porenta, Saši Biderman, Jani Perme, Darji Borovšek, Vanji Suhadolnik in Meliti Kikelj), za računalniško podporo je skrbela Maja Jug, za fantastično sceno pa Diana Šercer Stojanović. Ne gre pa brez veznega besedila, ki je nastal pod spretnimi rokami Valentine Ovnič Ortar. Vodja prireditve, ki je skrbela, da so stvari tekoče potekale, je bila Romana Šarec Rojc.

Prireditev, v vlogi sodobnika in kronista, sta odlično povezovala Leon Bedjanič iz 8. a in Uroš Tesić iz 8. c.

Prireditev si je ogledalo lepo število učiteljev, učiteljic, staršev ... Med povabljenimi, ki so si prireditev z ve-

Kronist Leon Bedjanič, 8. a

seljem ogledali, so bili tudi bivši, že upokojeni učitelji, učiteljice, ravnateljica Staša Rejc, predstavnica mestne občine Ljubljana in predstavniki Ministrstva za šolstvo in šport.

Prireditev nam je v ponos, hkrati pa lep zgled, da s sodelovanjem lahko veliko dosežemo.

Romana Šarec Rojc,
prof. slovenščine

Obletnice so nekaj posebnega. V navadi je, da jih praznujemo. Tako smo v tem šolskem letu na OŠ Božidarja Jakca obeležili tri desetletja delovanja šole. Vsaj tisti, ki smo na šoli že dalj časa (nekateri že kar od začetka), kar nismo mogli verjeti, da je preteklo že toliko let. Kako prijetno je bilo, ko smo se začeli pogovarjati, kako je potekal pouk včasih, ko smo se spominjali vseh lepih in manj lepih dogodkov. Kako smo se smejali ob anekdotah iz šolskih klopi in kako prijetni občutki so se naselili v nas, ko smo se spomnili nekaterih naših

bivših učencev, še posebej tistih, ki so zdaj znane osebnosti!

Toliko zanimivih stvari se je dogajalo med stenami naše šole, da smo zbrali spomine in jih objavili v zborniku.

Utrinki iz zbornika:

Leta 1981 je s sredstvi dveh samoprispevkov v Štepanjskem naselju zrasla sodobna osnovna šola.

Prvega septembra tega leta so prag šole prestopili učenci, ki so do tedaj obiskovali OŠ Karla Destovnika Kajuha in šole širom po Ljubljani.

Mnogi se še spominjamo, ko so se otroci s posebnimi avtobusi vozili k pouku na OŠ Vide Pregarc, OŠ Ketteja in Murna, na OŠ Ledina in OŠ Vodmat. Pa tudi, kako smo delali v dveh izmenah, saj je bilo učencev veliko ...

Z novo šolo pa so se pogoji za delo zelo spremenili.

Lepe spomine imam na obdobje, ko smo bili povezani z OŠ Karla Destovnika Kajuha, in to vse do šolskega leta 1992/1993, ko se je ena največjih šol v Ljubljani združila v dve samostojni šoli.

Leta 1992 je nastopilo novo obdobje v življenju in delu naše šole.

Sodobnik Uroš Tesić, 8. c

Postala je samostojna in poimenovana je bila po velikanu slovenske likovne umetnosti – Božidarju Jakcu.

Vsaka generacija učiteljev in učencev je dala pečat šoli in ustvarila njeno podobo. Ni bilo vedno lahko, a s skupnim delom, strpnostjo in tovarštvom slehernega izmed nas – delavcev šole, učencev in njihovih staršev – so bili zgrajeni solidni temelji tudi za delo v prihodnje.

Kako uspešni smo bili pri vzgojno-izobraževalnem delu, so nam kazali dobri rezultati učencev na različnih tekmovanjih in to na vseh nivojih. Seveda vsega tega ne bi dosegli brez zelo prizadevnih učencev, mentorjev, pa seveda tudi staršev, ki so svoje otroke znali vzpodbujati, da so se pridno učili.

Delavci šole in generacije učencev se boste prav gotovo zmeraj trudili, da boste uspešni, da boste sledili sodobnim ciljem vzgoje in izobraževanja.

Naj svoje spomine končam z mislijo, ki smo jo zapisali v knjigo, ki smo jo podarili delavcem ob 20-letnici šole:

Dobro in slabo smo delili.
Najboljše ne prihaja samo.
Prihaja v družbi vsega.

Staša Rejc, ravnateljica v pokoju

Spominjam se otvoritve šole, ko se je na dvorišču trlo povabljenih gostov, staršev in učencev, ki so bodisi spremljali ali pa izvajali slovesni program. Za vse je bil to zelo vesel in slovesen dogodek, kajti učencev v naselju je bilo takrat res veliko in z velikim navdušenjem so se vselili v nove prostore, kjer so lažje zadihali tako oni kot tudi učitelji.

Dobro se še spominjam sodelovanja z delovnimi organizacijami, ko smo zanje prirejali prireditve ob koncu leta ali ob državnih praznikih, na katerih so nastopili učenci z lutkovnimi predstavami, pevci otroških zborov s svojim glasbenim programom in mnogo recitatorjev.

Koliko smo bili kot šola v teh tridesetih letih dobri, uspešni, inovativni, lažje povedo tisti, ki so šolo obiskovali kot učenci ali starši. Če smo jim znali prisluhniti, so nam to povedali sproti. Kakšno pohvalo zvemo tudi čez leta, ko srečamo takole mimogrede znan obraz, ki pozdravi in vpraša, ali ste vi ... Najprej z začudenjem opazuješ, kaj te mladi gospod sprašuje, le kdo je? Potem pa počasi odlučiš leta in vidiš prvošolca, ki z zvedavostjo posluša tvoje branje pravljice ... In ko ti pove, veste, zelo dobro se še spomnim, kako lepo mi je bilo takrat ... Beseda steče, kot da niso vmes pretekla leta, vidiš, da se ni nič spremenil, spet je on, tvoj učenec, ki si se mu trudila dati najboljše.

Milica Koštrun, učiteljica razrednega pouka v pokoju

Težko verjamem, da mi spominega sega v najzgodnejša leta mojega otroštva, pa vendar je res. Spominjam se, da sem kot majhen deček stal na stolu, pritiskal svoj nos na okensko šipo in tako z desetega nadstropja opazoval raznovrstne gradbene stroje, ki so urejali neugledne kupe zemlje, kamenja in podobnega materiala. »Sezidali bodo novo šolo,« so bile besede moje mame, ki

mi je poskušala razložiti zanimivo dogajanje v globini.

Dve ali tri leta starejši sem nekega jutra z istega okna že opazoval otroke, ki so prihajali na šolsko igrišče. Veliki, majhni, nekateri še zaspali, drugi že živahni, vsak s svojo šolsko torbo so prihajali z vseh strani.

Končno je prišel tudi moj prvi september. Kljub nestrpnemu pričakovanju, sem občutil nekakšno negotovost. Oklepajoč se mamine roke, sem stal na vratih učilnice in s pogledom pozorno prečesaval bolj ali manj nove obraze. V najbolj oddaljeni klopi sem le zagledal dva dobra prijatelja iz vrtca, ki sta se mi škrbasto smejala. Odleglo mi je. Še

poljub in adijo mami.

Tako se je začela moja osnovnošolska »kariera« na šoli, ki danes nosi ime Osnovna šola Božidarja Jakca. Spominov je še veliko in na splošno lahko priznam, da sem na šoli preživel osem čudovitih let. Vedno bolj se mi dozdeva, da je osnovna šola pustila izjemno velik vpliv na moje kasnejše življenje. Znanje, prijateljstva in druge vrednote, ki so se v moji zavesti ohranili do danes, so mi vsakodnevno v pomoč. Usmerjenost v šport, ki mi jo je privzgojila ravno osnovna šola, je vplivala tudi na moj študij in poklicno pot. Usoda pa je hotela, da sem po mnogih letih zopet zakorakal čez ista šolska vrata kot v prej opisanem spominu, toda tokrat v vlogi učitelja.

Sedaj že nekaj let delam v podaljšanem bivanju, tako da imam veliko možnosti opazovati otroke pri delu in pri igri. Mnogokrat se zalotim, da

primerjam moje otroštvo z današnjimi otroki in opazim marsikatero razliko, vendar so vedoželjnost, zagnanost, navihanost in igrivost ostale nespremenjene.

Andrej Zrimšek,
bivši učenec in sedanji učitelj

Kako je potekal pouk včasih, so učenci spoznali na dan šole, ki smo ga poimenovali Šola nekoč in danes. Na panojih po spodnjem hodniku so si učenci lahko ogledali razvoj šolstva, predvsem pa je bila zanimiva slikovna predstavitev izgradnje naše šole.

Strokovni delavci šole so ob jubileju pripravili razstavo svojih izdelkov. Poleg poučevanja najdejo tudi čas za ustvarjanje na različnih umetniških področjih. Tako smo si lahko ogledali slike sedanjega učitelja likovne vzgoje Skendra Bajrovića, učiteljice Diane Šerčer Stojanović in Irene Koudela. Svoje slike sta ob tej priložnosti razstavila tudi bivši učitelj likovne vzgoje in slikar Jože Centa ter učiteljica Milica Koštrun. Na polici ene od vitrin je bila razstavljena ročno izdelana slovenska avba, delo Ivane Perme. Vitrino so krasili klekljani prtički, vstavljeni v steklene svečnike, zastekljeni v podstavke za kozarce in pladenj, okvirjeni v slike ter klekljan nakit, vse to delo Lili Pesek. V eni izmed vitrin so bili razstavljeni unikatni keramični lončki Katje Kovačič Kokošar in svečniki iz bele in rdeče gline ter glinena kipca avtorice Petre Tomažin.

Niz dogodkov smo zaključili s slovesno prireditvijo v dvorani Španskih borcev. Tri desetletja zgodb smo obiskovalcem predstavili v ljubki otroški preprostosti, z resnim in drznim razmišljanjem najstniškega življenja. Stkane niti v nepozaben večer so delo pozitivnih in iskrenih misli ter timskega dela vseh sodelavcev. Pokazali smo, da nas prav vse povezujejo posebne niti.

Lili Pesek,
pomočnica ravnateljice

Vzborniku naše prehojene poti smo zapisali spomine, uspehe, vrsto nalog, ki smo jih opravili. V izobilju podatkov in informacij nismo namenili strani našemu administrativnemu in tehničnemu osebju, ki vsak dan skrbi, da vsi na šoli lahko opravimo naloge, ki smo si jih zastavili.

Čistilke in hišnik, ki skrbijo, da je naša šola lepo urejena, kuhar in kuharice, ki vsakodnevno pripravljajo zajtrke, malice in kosila ter naša poslovna sekretarka, knjigovodja in računovodkinja, ki imajo opravke s kupi papirja in slednja seveda, ki poskrbi, da smo za naše delo tudi plačani.

Na šoli je zaposleno kar 17 delavcev, ki skrbijo včasih za večino, za neopazna dela. Pa si poskušajte predstavljati dan na šoli brez njih. Večina od njih je na naši šoli oddelala že kar častitljivih 30 let. Že to dejstvo je tisto, ki je vredno pohvale in zahvale za vse tisto – za kar vsakodnevno poskrbijo. In prav je, da vemo, da so med nami. In da se zavedamo, da so njihove naloge za nas zelo pomembne.

ravnateljica Nataša Krajncan

Na naši šoli je veliko učencev, zato je tudi veliko umazanije. Zaradi tega imamo na naši šoli kar nekaj čistilk, ki vsakodnevno skrbijo za red in čistočo na šoli. So zelo skrbne, redoljubne, delavne in prijazne. Zato jih zelo cenimo in spoštujemo, hvala smo jim za njihov trud ter za dobro opravljena dela.

Maša Pečar, Leja Jovanović
in **Taja Mihelčič, 8. c**

Čistilke so zelo prijazne. Vsak ponedeljek nam čistilka Darija odpre vrata, da gremo lahko prej v razred. Mi imamo najčistejši razred, ker nam čistilka vedno vse lepo počisti. Čistilke so pridne, zato si zaslužijo veliko pohvalo. Zgodilo se je, da sem v razredu pozabila ključ od omarice in stanovanja in

mi je prijazno odprla razred, da sem jih dobila nazaj. Čistilka mi je tudi že našla ključ, ko sem jih izgubila.

Kuharji se vsak dan zelo potrudijo in nam skuhamo kosilo ter pripravijo malice. Včasih tako diši po hodniku, da me kar v trebuhu zaboli od lakote.

Serena Li hui Zheng, 5. a

Čistilka Vesna nam vedno odklene učilnico št. 45, da se lahko pripravimo na pouk. Nevenka mi je vedno rade volje odpirala vrata, ki vodijo v telovadnico, da sem lahko pravočasno prišla na Šolski plesni festival. Vse čistilke so zelo prijazne.

Kaja Jerebic, 5. a

Čistilke nam vedno pomagajo in kadar jih kaj potrebuješ ti vedno ustrežejo. Če naprimer pozabiš v razredu ključ od omarice, ti z veseljem odprejo vrata. Ko smo imeli kolesarske vaje, smo imeli v razredu spravljena kolesa in, ko smo jih potrebovali nam je čistilka vedno odprla vrata. Vse so zelo prijazne.

Maša Martinc, 5. a

Vse čistilke na naši šoli so zelo pridne in delavne. Pri svojem delu so zelo vestne in vedno poskrbijo, da je na naši šoli vse čisto in pospravljeno. Najbolj prijazna in zgovorna je čistilka Vesna. Večkrat me prijazno pozdravi, včasih pa rečeva kakšno besedo. Velikokrat jo vidim čistiti na stranišču, včasih pa je pospravljala naš razred. Vidi se, da rada opravlja svoj poklic in to mi je zelo všeč.

Ana Tasić, 7. b

Kuharji hvala, da tako dobro kuhate za nas, čeprav nas je več kot 500. Tudi, če kdaj kosilo ni okusno, vemo, da kuhate s srcem. Srečko je car!

Aljaž, Klemen, Miha in Avguštin, 8. c

Kulturni in zabavni dan

Nastop Folklorne skupine Tine Rožanc

V torek, 14. 2. 2012, smo imeli kulturni dan. V šolski telovadnici smo si ogledali nastop Folklorne skupine Tine Rožanc.

V šolo smo prišli šele popoldan. Zbrali smo se pred našo učilnico. V telovadnici smo si ogledali nastop skupine. Plesalci so nam predstavili gorenjske in dolenjske ples. Pokazali so nam dele oblačil, ki so jih imeli oblečene za ples. Spoznali smo, da ima ljudsko nošo skoraj vsak kraj, za narodno nošo pa smo si izbrali gorenjsko. Ta predstavlja slovenski narod. Zelo mi je bilo všeč, da smo lahko plesali z njimi.

Urša Lota Tasič, 4. b

France Prešeren – kulturni praznik na šoli

France Prešeren je bil zelo znan pesnik. Rodil se je v kmečki družini na dan 3. 12. 1800. Napisal je zelo znamenito pesem Povo-

dni mož.

Napisal je tudi pesem Zdravljica. Sedma kitica te pesmi je danes slovenska himna. Napisal je tudi Sone-

tni venec ter lirsko pesnitev Krst pri Savici. Nesrečno zaljubljen je bil v bogato Primičevo Julijo, kateri je posvetil Sonetni venec.

V spomin na to je znani slovenski umetnik naredil spomenik, ki še danes stoji na Tromostovju. Napisal je veliko romantičnih pesmi, ki so ga spominjale na nekaj, kar mu je bilo ljubo.

V življenju je bil večkrat razočaran, zato je počasi podlegel alkoholizmu. Tako se mu je začelo slabšati

tudi zdravje. Umrli je 8. 2. 1849. Danes imamo na ta dan kulturni praznik (Prešernov dan) in dela prost dan.

Na dan pred praznikom imamo na šoli vedno prireditev v njegov spomin, na kateri rada nastopim s svojo glasbeno točko.

Amelija Kmetec, 4. a

Izlet v Kostanjevico na Krki

ki se s svojimi lastnostmi uvršča med najlepše primere zgodnjegotske (kasneje barokizirane) arhitekture na Slovenskem.

Izlet se mi je zdel zanimiv in mi je bil zelo všeč. Upam, da je bil tudi mojim sošolcem.

Ana Tasič, 7. b

Vtorek, 20. 3. 2012, smo 7. razredi obiskali Kostanjevico na Krki. Ogledali smo si Galerijo Božidarja Jakca, v kateri so shranjena dela znanih slovenskih umetnikov: Božidarja Jakca, Jožeta Gorjupa, Toneta Kralja, Franceta Kralja, Franceta Goršeta, Janeza Boljke, Zorana Dideka in Bogdana Borčiča.

V galeriji je tudi Pleterska zbirka (slikarska dela evropskih mojstrov 17. in 18. stoletja), ki so sicer last bližnje kartuzije Pleterje, vendar ker je vzdrževanje in varovanje umetnin

za samostan preveliko breme, so zbirko prenesli v Galerijo Božidarja Jakca. Pred vhodom v Galerijo pa je na ogled več kot 100 skulptur, imenovanih FORMA VIVA.

Skulpture so ustvarjene izključno iz hrastovega lesa, ki je tipičen za to območje, tako kot je kamen za forma vivo na Seči pri Portorožu, železo v Ravnah na Koroškem in beton v Mariboru.

Ogledali smo si tudi lapidarij, kjer so razstavljeni predvsem kapiteli in sklepniki v danes prenovljeni cerkvi,

Tehniški dan – petek, 23. marec 2012

Centralna čistilna naprava Ljubljana Zalog

smo se odpeljali z mestnim avto-busom št. 11. V CČN očistijo veliko večino (85 %) odpadne vode iz Ljubljane.

Imajo dva načina čiščenja vode:

- mehansko
- biološko

Tehniški dan je potekal v sklopu akcije Očistimo Slovenijo 2012. Učenci 3. triade so čistili okoli šole, učenci 8. razreda pa smo si ti-stega dne ogledali Centralno čistilno napravo (CČN) v Ljubljani. Do tja

Potek mehanskega čiščenja:

iz odpadne vode najprej izločijo ka-menje, po tem gre voda skozi neka-kšne grablje, ki prav tako odstranijo večje delce, na koncu ujamejo še maščobe.

Potek biološkega čiščenja:

najprej se voda zbere v t. i. prezračevalnih bazenih, nato nadaljuje pot do usedalnikov (tam blato potone, zato ga s strgali zbirajo na kup), na koncu očiščena voda nadaljuje svojo pot proti Ljublanici.

V CČN obdelajo tudi odvečno blato. Pri njegovi razgradnji nastane t. i. bioplin (iz metana in ogljikovega dioksida).

Z ogledom sem precej zadovo-ljen. Zelo zanimivo si je ogledati tak postopek, čeprav so bile prisotne neprijetne vonjave.

Uroš Tesič, 8. c

Naravoslovni dan

Sadili smo jabolčna semena. Na lončke z jabolčnimi seme-ni smo dali vrečke. Pogovar-jali smo se o smeteh. Poslušali smo zgodbo o Smetiščni vasi. Na plakat

smo napisali, kako bi jo počistili. Po-sadil sem baziliko. Na karton smo le-pili časopisni papir. Delali smo okvir-je za sliko iz ostankov pri šiljenju.

Lan Kmetec, 2. b

Rdeči križ

Moje delo v krožku Rdečega križa

Že tretje leto obiskujem krožek Rdečega križa na naši šoli. Na začetku leta vedno skupaj pri-pravimo program našega dela. Rada sodelujem na vseh dejavnostih, še najbolj pa mi je všeč naše prostovolj-no delo. Tako vsako leto decembra iz-

vedemo program in strežbo za upo-kojence četrtna skupnosti Golovec.

Letos sem s Tijano in Leo pripra-vljala skupni voziček s hrano. Razde-lile smo si tudi strežbo v vrstah v je-dilnici. Opazila sem, da imajo najraje sladice. Večkrat so me vprašale, če

je kakšna tortica odveč. Opazila pa sem, da so jih na skrivaj spravljale v torbice za drug dan. Seveda sem se temu samo smejala. Vedno nas tudi pohvalijo, kar mi je zelo všeč. Takrat se počutim koristno in mi je lepo.

Hana Rekič, 6. b

Projekt Podarimo si prijatelja – podarimo si knjigo

Obisk učencev iz Novega Sada

Vodja in organizatorka projekta: Sabina Kirm, uni. dipl. bibliotekarka

Pobudnica projekta: Natalija Orlič, tolmačka

Spremljevalka: Romana Šarec Rojc, prof. slovenščine

Na naši šoli že tradicionalno v mesecu aprilu poteka projekt **Podarimo si prijatelja – podarimo si knjigo**, katerega namen je oskrbeti čim več šolskih knjižnic v zamejstvu s knjigami v slovenskem jeziku. To so predvsem knjige, ki jih naši učenci ne potrebujejo več. Naša šola je tudi narodnostno zelo mešana, zato nekaj knjig podarimo tudi takim učencem, ki nimajo možnosti, da bi si sami kupili knjigo. V mesecu aprilu 2011 smo na našo šolo povabili učence **Slovenskega združenja Franceta Prešerna iz Skopja**, ki so sicer gostovali na bližnji osnovni šoli. Podarili smo jim okoli 100 izvodov knjig v slovenskem jeziku, od strokovnih do leposlovnih del v upanju, da bodo z njimi lažje ohranjali stik s slovenskim jezikom, narodom in kulturo. V letošnjem letu 2012 smo se odločili povabiti in gostiti učence **Slavističnega društva Kredarica** in jim pomagati razširiti njihovo knjižno zbirko s knjigami v slovenskem jeziku. K projektu in zbiranju knjig se je pridružila tudi sosednja osnovna šola Karla Destovnika Kajuha.

PRVI DAN

Obisk in druženje z učenci Slavističnega društva Kredarica iz Novega Sada se je začelo na Svetovni dan knjige, v ponedeljek, 23. 4. 2012. Učenci, ki so nas obiskali, so bili Filip Popović, Ivana Ogrizek, Srđan Veselinov, Luka Maletin, Vuk Maletin, Rastko Veriš in Isidora Veriš ter spremljevalca, sekretarka Silva Martinec in vodja orkestra Milan Bireš. Že v jutranjih urah smo se s pobudnico projekta Natalijo Orlič odpravile na

železniško postajo Ljubljana pričakat gostujoče učence in njihova mentorja. Nato smo se z mestnim avtobusom pripeljali v Štepanjsko naselje in goste pospremili v hotel Bit, kjer smo jim rezervirali sobe v hostlu za dve noči. Sledila je malica na šoli (po jedilniku) in sprejem v knjižnici. V knjižnici smo jim pripravili kratek program za dobrodošlico. Pozdrav ravnateljice Nataše Krajncan, knjižničarka Sabina Kirm in Natalija Orlič sva spregovorili o razvoju, ciljih in pomenu omenjenega projekta in o predvidenem programu, ki nas je spremljal te tri dneve.

Za popestritev je učenec 7. razreda Jaka Hočevar zaigral na diatonično harmoniko, nato pa so jim učenci iz 9. b (Taja Kosmos, Tija Maver, Alen Osmičević in Senaid Selimović) s pomočjo plakatov, ki krasijo spodnje nadstropje naše šole, predstavili naše glavno mesto. Aktivno so sodelovali tudi pri uri slovenščine z učenci 9. b in z učiteljico Romano Šarec Rojc. S skupinskim delom so ponovili in se nekaj novega naučili o slovenskih književnikih, slovenskem jeziku, o Republiki Sloveniji, o tradicionalni slovenski hrani in tradicionalnih sladica.

Sledilo je kosilo in kratek počitek. Popoldanski del dneva smo preživelili v mestu. Skupaj z vodičem smo si ogledali del Ljubljane, se vzpenjačo povzpeli na Ljubljanski grad, si ogledali obrambni stolp, kapelo, dvorišče ... Ves čas so pomagali in se z učenci družili tudi naši učenci (Melisa Kadrić in Andan Bosnić iz 8. a, Taja Kosmos, Tija Maver, Alen Osmičević, Senaid Selimović in Jure Bergant iz 9. b). Dan smo končali z druženjem in pogovorom ob prigrizku v jedilnici hotela Bit.

Nad učenci iz Novega Sada smo bili zelo navdušeni in tudi njihovo znanje slovenščine je zelo dobro.

DRUGI DAN

V torek, 24. 4. 2012 smo se skupaj z učenci 9. razreda, ki so opravili zlato bralno značko in učenci spremljevalci odpravili z avtobusom proti Primorski. Ogledali smo si Koper, Piran, Lucijo, Portorož, Bernardin in Izolo. V Piranu smo si ogledali mesto, cerkev in se odpravili na panoramsko vožnjo z ladjico Solinarko ob slovenski obali. V Luciji smo se v restavraciji okrepčali s picami, v Kopru pa po sprehodu posladkali s sladoledom. V poznih popoldanskih urah smo se odpravili nazaj proti Ljubljani. Malo nas je razočaralo vreme, saj se je sonce pokazalo šele v popoldanskih urah, vendar naše dobre volje ni zmotil niti dež. Po celodnevnem

druženju in spoznavanju lepote Slovenije smo se zasluženo odpravili k počitku, saj nas je naslednji dan čakalo še vrsto dejavnosti.

TRETI DAN

V sredo, 25. 4. 2012, smo se zjutraj zbrali pred šolo in se odpravili na obisk sosednje OŠ Karla Destovnika Kajuha, v njihovi šolski knjižnici so nam pripravili kratek kulturni program, v katerem se je predstavila uspešna mlada violinistka Jelena Krmpot in učenci dramskega krožka z igro Nekoč je živel bela roža. Spo-

ročilo igre o dragocenosti prijateljstva lahko navežemo tudi na naše odnose, ki smo jih vzpostavili. Ob odhodu so gostom zaželeli prijeten ogled Ljubljane ter srečno pot domov, podarili pa so jim tudi knjige, ki so jih zbrali njihovi učenci.

Po malici smo se odpravili v center Ljubljane, kjer je sledil voden ogled mesta z literarnim poudarkom in 30

minutna vožnja z ladjico po reki Ljubljanici. Vodenje je bilo organizirano s strani Turističnega informacijskega centra Ljubljana. Učencem smo po ogledu dali prosto za nakup spominkov. V popoldanskih urah smo na šoli organizirali tradicionalno kosilo, sledilo je še obdarovanje in predaja zbranih knjig za knjižnico. Kasneje smo si ogledali še čudovit nastop pevskih zborov naše šole in osnovne šole Vide Pregarc. Navdušila sta nas tudi plesalca Jure Bergant in Ana Mesec, ki sta nam zaplesala rumbo. Zvečer smo, učiteljica Romana Šarec Rojc in knjižničarka Sabina Kirm,

naše goste pospremile na železniško postajo, se zahvalili za obisk in jim zaželeli srečno pot.

VTISI UČENCEV **LUKA MALETIN (NOVI SAD)**

V Društvu se učim slovenskega jezika že dve leti. V teh treh dneh mi je bilo najlepše, ko smo šli na morje, čeprav je deževalo, smo se imeli super. Veliko smo se družili in to mi je bilo najbolj všeč.

SRĐAN VESELINOV (NOVI SAD)
Jaz se v Društvu učim slovenskega jezika že štiri leta. Najbolj mi je bil všeč izlet na morje, zato ker smo se spoznavali in družili. Spoznal sem veliko novih prijateljev in všeč so mi vaše deklice.

RASTKO VERIŠ (NOVI SAD)
V Srbiji obiskujem drugi letnik gimnazije, v Društvu se učim slovenskega jezika dve leti. V prostem času treniram nogomet in igram trobento. Najbolj mi bo ostalo druženje z učenci in izlet na morje.

FILIP POPOVIĆ (NOVI SAD)
V Novem Sadu obiskujem Osnovno šolo Svetozara Markovića Toza, slovenščino se pa učim že dve leti. Najbolj mi je bilo všeč tridnevno druženje z novimi prijatelji in imeli smo se zelo lepo.

IVANA OGRIZEK (NOVI SAD)
Slovenščino se učim pol leta in sem prvič v Sloveniji in komaj čakam, da pridem spet. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se družili na šoli in na izletih. Všeč mi je bilo tudi na pevski reviji, kjer so se predstavili pevski zbori.

VUK MALETIN (NOVI SAD)
Slovenščino se učim dve leti in pol in v Slovenijo vedno rad pridem. Najbolj mi bo ostalo v spominu druženje z novimi prijatelji in komaj čakam, da nas obiščete v Novem Sadu.

ISIDORA VERIŠ (NOVI SAD)
Slovenščino se učim leto in pol. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo bili na šoli in pri pouku slovenščine. Bilo je super, ko smo se sprehajali po mestu in na morju. Z novimi prijatelji smo se zelo zabavali. Hvala vam za vse in to mi je bila najboljša ekskurzija na svetu.

TAJA KOSMOS **(OŠ BOŽIDARJA JAKCA)**

Zelo mi je bil všeč izlet na morje, druženje s Srbi in sprehodi po Ljubljani. Imeli smo se «fajn» in vse je hitro minilo.

JURE BERGANT **(OŠ BOŽIDARJA JAKCA)**

Druženje z njimi je bilo zelo zanimivo, veliko smo se nasmejali in spoznali veliko novega o njih. Upam, da bo še več takšnih dejavnosti in da se še kdaj vidimo.

TIJA MAVER **(OŠ BOŽIDARJA JAKCA)**

Na tridnevno druženje z učenci iz Srbije smo se imeli zelo lepo. Veliko smo zvedeli o njihovi kulturi in obratno. Bila je super izkušnja, ko smo jim predstavljali šolo, Ljubljano in se spoznavali.

SENAID SELIMOVIĆ **(OŠ BOŽIDARJA JAKCA)**

Všeč mi je bil izlet na morje, čeprav je ves čas deževalo. Veliko smo se družili in to mi je bilo najlepše. Žal mi je samo to, ker je prehitro minilo.

ALEN OSMIČEVIĆ **(OŠ BOŽIDARJA JAKCA)**

Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se odpravili na izlet v Koper, kjer smo se veliko družili. Všeč mi je tudi, ker sem spoznal nove prijatelje.

Jakci smo ponosni na:

JURETA BERGANTA

14-letni Jure je uspešen, miren, vesten, delaven in zabaven učenec 9. b oddelka. Ni pa samo učenec, je tudi odličen športnik, ki je s srcem predan športnemu plesu. Od prvega razreda osnovne šole se aktivno ukvarja in trenira standardne in latinskoameriške plese v plesni šoli Urška. S soplesalko Ano Mesec sta aktualna državna prvaka v standardnih plesih, ponosna pa sta lahko tudi na mnoga ostala osvojena priznanja. Letos sta se v Moskvi udeležila svetovnega mladinskega prvenstva v standardnih plesih.

Z Juretom sva opravila zanimiv pogovor, v katerem mi je razkril, kako zgleda dan aktivnega športnika, koliko truda in odrenkanj je potrebnih, kako preživlja tisto malo prostega časa, ki ga ima, kakšni so njegovi uspehi, pa cilji in pogledi v prihodnosti.

Kako in kdaj se je začela tvoja plesna pot?

Jure: Plesati sem začel v 1. razredu osnovne šole. Na povabilo naše soseske sem se udeležil prvih ur zabavnega otroškega plesa. Tako sem ugotovil, da je ples zanimiv, da v njem uživam in tako sem redno vadil in hodil na plesne vaje. Ples sem resnično vzljubil in do sedaj mi ni bilo še nikoli žal, da je ples del mojega življenja.

Se spomniš svojega prvega plesa, ki si se ga naučil?

Jure: Moj čisto prvi ples, v 1. razredu, je bil zabavni, družabni otroški ples. Prvi športni ples pa je bil cha-cha.

Za katero plesno šolo plešeš in kdo je oz. so tvoji trenerji?

Jure: Plešem za Plesno šolo Urška. Imam več trenerjev, in sicer so to: Zoran Plohl, Tatsiana Lahvinovič, Blaž Pocajt in Nataša Ambrož. Z vsemi trenerji zelo dobro sodelujem in imam z njimi zelo dober odnos.

Katere plese treniraš in v katerih sta s soplesalko najboljša?

Jure: Pleševa standardne in latinskoameriške plese. Najboljša sva v standardnih plesih. Sva tudi aktualna mladinska državna prvaka.

Kateri pa je tvoj najljubši ples?

Jure: Če povem po pravici, vse plese zelo rad plešem in treniram. Moj najljubši standardni ples je angleški valček, latinskoameriški pa samba.

Kdaj si začel tekmovali v športnih plesih?

Jure: Tekmovati sem začel v 2. razredu osnovne šole. Tekmoval sem v standardnih in latinskoameriških plesih s svojo prvo soplesalko Evo Dežman.

Kdo pa je tvoja sedanja soplesalka in koliko časa že plešeta skupaj? Kako sta se spoznala?

Jure: Moja soplesalka je Ana Me-

sec. Z njo skupaj pleševa že 5 let. Spoznala sva se čisto po naključju, ko sva se na začetku vpisa oba znašla brez soplesalca. Pri plesu sva se že na začetku zelo dobro ujela.

Se z Ano tudi privatno dobro ujameta, sta prijatelja?

Jure: Zelo dobro se razumeva. Soplesalca se morata ujemati, drugače so treningi zelo oteženi, da o tekmovalnih sploh ne govorim.

Imaš med svojimi plesnimi so-tekmovalci tudi prijatelje?

Jure: Seveda, z vsemi smo veliki prijatelji. Zelo dobro se razumem z Nejcem Firem, Matejem Zupančičem, Mihom Žerjavom. No, tudi z dekleti se dobro razumem, lahko izpostavim Valeriyo Musina, Zalo Fuks in Niko Štefanič. Zelo dobri prijatelji smo »zunaj parketa«, ko pa stopimo na plesni parket, sploh tekmovalni, postanemo tekmovalci. Tu ni več nikakršnega prijateljstva. Vsak se bori zase in za čim boljši rezultat.

**Jure, vrniva se nazaj k plesu in tekmovalnem. Udeležil si se tudi že zelo velikih in odmevnih tekmovalj. Katerih? In kakšni so va-
jini rezultati?**

Jure: Ja, udeležila sva se državne-
ga prvenstva. Že kot pionirja sva na

državnem tekmovanju v standardnih plesih osvojila naslov državnih prvakov. Letos sva kot mladince ponovno osvojila naslov državnih prvakov v standardnih plesih. Večja tekmovanja so še mednarodna tekmovanja, kjer ravno tako dosegava odlične rezultate. Na mednarodnem turnirju v Beogradu sva osvojila 2. mesto v standardnih plesih. Na Maribor open sva novembra 2011 osvojila 3. mesto v latinskih plesih. Pred kratkim pa sva na Ljubljana open 2012 osvojila 1. mesto v kombinaciji petih standardnih ple-

sih in petih latinskoameriških plesih, 1. mesto v standardnih plesih in 4. mesto v latinskoameriških plesih. Letos sva se kot državna prvaka v standardnih plesih udeležila svetovnega prvenstva v Moskvi, kjer sva med 63 pari osvojila zelo dobro 27. mesto.

Kako skrbiš za svojo kondicijo? Kako potekajo tvoji treningi? Kakšna posebna dieta, kar se tiče prehrane?

Jure: Dvakrat tedensko imamo kondicijske treninge, kjer pridobivamo kondicijo oz. to so treningi za moč.

Poleg tega imam še šestkrat tedensko plesne treninge. Dvakrat tedensko standardne plesne, dvakrat latinskoameriške plesne in enkrat tedensko preplešavanje (to je kombinacija petih standardnih in petih latinskoameriških plesov). Skupinski treningi trajajo uro in pol, potem sledi še individualni trening, ki traja od ene ure in pol do treh ur. Dnevno tako treniram od štiri do šest ur. Pred tekmovanji se treningi časovno povečajo. Treningi so zelo naporni, vendar ker to delam rad, mi noben trening ni težek.

Kar se tiče prehrane, nimam diete. Priporočljivo je uživanje energijskih pijač in energijskih pijač, kot je Iso-star. Nikakor pa ne redbullov in ostalega. Tega športniki ne smemo uživati. Prepovedana nam je tudi voda, obvezno moramo dodajati pripravke, ki nam dajo energijo.

Kdo pa je tvoj športni vzornik?

Jure: Moj vzornik je slovenski plesalec Zoran Plohl in njegova beloruska soplesalka Tatsiana Lahvinovič. Sta tudi aktualna svetovna članska prvaka v latinskoameriških plesih.

Zaupaj nam še kakšno zanimivo anekdoto s tvojega športnega področja?

Jure: Na enem izmed tekmovanj se je moji soplesalki med plesom sezul čevelj, vendar sva plesala naprej, kot da se ni nič zgodilo.

Z mojo prvo soplesalko Evo pa sva se med nastopom spotaknila in padla en na drugega. Tudi to je del športa in tekmovanj.

Zdaj, ko si mi vse to povedal, pa me zanima, če imaš sploh kaj prostega časa in kako ga izkoristiš?

Jure: Prostega časa imam resnično zelo malo. Včasih mi ostane nekaj prostega časa ob sobotah in nedeljah. Takrat se z družino pozimi odpravimo na smučanje. Drugače pa zelo rad kolesarim. Poletje pa rad preživim na morju in uživam v plavanju.

Poglejva še nekoliko v prihodnost. Si uspešen učenec in nadaljeval boš svoje šolanje na gimnaziji. Kako vidiš svojo poklicno pot?

Se vidiš kot plesni trener, sodnik?

Jure: Ja, prihodnost je blizu, pa vendar daleč. Želim predvsem uspešno končati gimnazijo in potem bom videl, kako naprej. Seveda bi rad postal plesni trener in tudi sodnik, vendar to je še daleč. Trenutno so moje misli usmerjene v sedanost. Uspešno moram končati osnovno šolo, potem pa bi rad, da z Ano osvojiva naslov državnih prvakov v latinskoameriških plesih, pa svetovno prvenstvo ...

Prihodnost pa so tudi olimpijske igre. Kako gledaš na to?

Jure: Govori se in dela na tem, da bi se športni ples uvrstil kot disciplina na olimpijske igre. Tja se uvrstijo samo člani in upam, da bom plesno še naprej tako uspešen, da ne bo poškodb in seveda želja je, da pridem/prideva na olimpijske igre. To so vsekakor sanje vsakega športnika, tudi nas plesalcev.

Še za konec. Kakšni so tvoji spomini na osnovnošolsko izobraževanje na naši šoli, na tvoje sošolce in sošolke, učitelje ...?

Jure: Imam, še vedno, najboljše sošolce in sošolke. Ko bomo zaključili šolanje na tej šoli, jih bom vsekakor pogrešal. Mnogo lepega smo preživeli skupaj, se zabavali, učili in sodelovali na taborih, šolah v naravi, pri pouku ...

Tudi učitelji in učiteljice so v redu. Z njimi imam dobre odnose. Moj najljubši predmet je slovenščina, predvsem zaradi zelo dobre učiteljice.

Rad se bom spominjal te šole in vsega, kar sem tukaj doživel. Spominjal se bom tudi vseh najinih nastopov (z Ano) na raznih prireditvah. Vedno sva bila zelo dobro sprejeta in nagrajena z velikim aplavzom.

Jure, ob koncu najinega pogovora se ti najlepše zahvaljujem za tvoj čas in predvsem se ti zahvaljujem za to, da si bil pripravljen odgovarjati na moja vprašanja, da si mi posredoval toliko različnih fotografij z vajinimi nastopi. Pogovor s teboj je bil zelo prijeten in sproščen. Bodi tak tudi naprej ...

V prihodnje pa ti želim, da si uspešen na vseh področjih, tako v šoli, plesu, ljubezni in v življenju nasploh.

Še enkrat hvala in srečno.

Pogovor opravila:
Romana Šarec Rojc, prof. slov.

Fotografije:
arhiv Jureta Berganta

Očistimo Slovenijo 2012

Športno igrišče

Že več kot petnajst let si aktiv športne vzgoje prizadeva, da bi prenovili zunanje športne površine. Žal smo pri odgovornih osebah na MOL-u do sedaj nalete-li na »gluha ušesa«. Zato smo stvar vzeli v svoje roke in s pomočjo pri-dnih rok 9. a razreda, pa tudi neka-terih drugih učencev, kolikor toliko uredili stezo za tek, jamo za skok v daljino, počistili okolico, našim naj-mlajšim pa na ploščadi zarisali talne igre, s katerimi si bodo lahko kraj-šali čas do prihoda staršev. Kako so izgledale športne površine pred in med akcijo ter po njej, smo tudi fo-tografsko obeležili.

Darja Borovšek

V slogi je moč ...

Vpetek, 23. 3. 2012, smo imeli v šoli tehniški dan na temo Oči-stimo Slovenijo. Vsi razredi so imeli različne dejavnosti, dekleta iz 9. a smo bile z mentorico Darjo Bo-rovšek zadolžene za poslikavo šol-skega igrišča. Čeprav smo bile na za-četku, ko smo videle, koliko je dela, malo slabe volje, pa je ta kmalu izgi-nila. Ko smo pometle dvorišče, smo začele risati zunanje črte za vse igre oziroma njihove like. Po odmoru za malico smo te črte tudi pobarvale, medtem so ostala dekleta v jedilnici izrezovala šablone števil. Med bar-vanjem črt pa nas je razrednik Iztok Podbrežnik presenetil s sladoledom, ki nam je dal dodaten zagon, ki smo ga potrebovale, da smo vse skupaj dokončale. Na žalost je zmanjkalo časa, da bi pobarvale tudi notranjost in s tem končale celotno poslikavo. Zato smo to v ponedeljek, 2. 4. 2012, naredile v času razredne ure. Zdaj

se lahko učenci nižjih razredov ob lepem vremenu igrajo na igrah, ki jih že poznajo (ristanc, polžek) in pa tudi na nekaterih, ki so jim nove. Do-dali smo tudi igro v obliki potke, ki sta jo predlagali Šejla Šistek in Klara Bricelj.

Vanja Gajič, 9. a

Razgibaj telo

Igre naše mladosti

RISTANC

Pravila igre:

Kamenček vržemo v prvi kvadrateg in skačemo po oštevilčenih kvadratih po eni nogi v enojnih in dveh nogah v dvojnih kvadratih. V polkrogu na vrhu se lahko spočijemo in se na enak način vrnemo na izhodišče, vmes pa pobremo svoj kamenček. Tako nadaljujemo po naslednjih številkah. Če kamenčka ne vržemo v pravi kvadrat ali se med skakanjem prevrnemo ali v enojnem kvadratu stopimo na tla tudi z drugo nogo, je na vrsti drug igralec. Zmaga igralec, ki uspešno zaključi z osmico.

Težavnost igre lahko prilagodimo starosti otrok in jo tako še malo popestrimo.

* Pobiranje kamna: lahko postavimo pravilo, da v polje, kjer je kamen, ne smeš skočiti, ampak ga je treba preskočiti.

* Ko igralec preide vsa polja, se lahko obrne in vrže kamen čez ramo. Če zadane kakšno polje, postane to polje njegovo. V njem lahko počiva z obema nogama na tleh, medtem ko drugi igralci v njegovo polje ne smejo vstopiti. Igre je konec, kadar imajo vsa polja svoje lastnike oz. je nemogoče opraviti pot.

PISMO

Pravila igre:

Za to igro potrebujemo ploščat kamen. Tako kot pri ristancu ga vržemo v polje številka ena. Iz polja v polje potiskamo kamen s poskoki na eni nogi. V polkrogu se lahko igralec spočije in nadaljuje igro do začetka. Nato nadaljuje igro v polje številka dve ... Igralec naredi napako vedno, kadar kamen obstane na črti pisma, če z metom ne zadane polja ali stopi na obe nogi. Ponovno se vključi v igro, ko opravijo nalogo vsi udeleženci igre, in sicer tam, kjer je naredil napako.

POLŽ

Igralec, ki začne igro, mora skočiti skozi vse dele polža na eni nogi. V sredini polža ima lahko igralec počitek na obeh nogah. Na isti način se vrne na začetek. Če pri skakanju stopi na črto, je naredil napako in lahko poskuša znova, ko opravijo nalogo vsi drugi igralci. Ko igralec opravi nalogo brez napake, si lahko izbere eno polje, ki postane njegovo. Pri novem poizkusu lahko v njem počiva, vsi ostali pa morajo to polje preskočiti.

Razgibaj telo

SKAČI IN UGIBAJ – KAČA

Igra se imenuje Skači in ugibaj

Pravila igre:

igro lahko začneš tako, da si izbereš svojo odzivno nogo in v vsak kvadrater skočiš enkrat. Ko prideš na kvadrater, označen z * (zvezdico), moraš opraviti nalogo.

Kakšno?

- pri prvem kvadratu z*, oponašaš šport, pri katerem uporabljamo žogo. Lahko je kateri koli šport, odbojka, nogomet, rokomet ali pa košarka. Naloga tvojih sotekmovalcev je, da naslednji (oseba, ki je na vrsti za tabo) prepozna, za kateri šport gre. V primeru, če sotekmovalec športa ne prepozna, se mora vrniti za 3 polja nazaj. Igra se vseskozi ponavlja na enak način, samo da tekmovalec
- pri drugem kvadratu, označenem z*, oponaša šport, v katerem uporabljamo palico;
- pri tretjem kvadratu, označenem z*, tekmovalec oponaša katero koli atletsko disciplino (skok v daljino, skok v višino, tek);

- pri četrtem kvadratu, označenem z*, tekmovalec pove dva športa, ki sta si podobna (npr. hokej in drsanje na ledu, podobnost je, da se oboje izvaja na ledu), in enega, ki jima ni podoben (npr. košarka); naloga tekmovalca, ki je na vrsti za osebo, ki to pove, je ta, da izloči šport, ki ne sodi v skupino povedanih trojic (npr. košarka ne sodi k hokeju in drsanju na ledu);
- pri petem kvadratu, označenem z*, oponašaj šport, ki se izvaja v skupini;
- pri šestem kvadratu, označenem z*, oponašaj šport, v katerem lahko tekmuje samo ena oseba;
- pri sedmem kvadratu, označenem z*, oponašaj šport, ki se izvaja v času zime (smučanje, smučarski skoki).

Vsak tekmovalec ima na voljo 3 življenja skozi celotno igro. Zato previdno z življenji, saj je igra dolga.

Avtorica igre:
Klara Bricelj, 9. a

REBUS 1

$$T = V, \text{ brez } N, K_2 = \checkmark$$

Razgibaj telo

IGRA ZEMLJO KRAST

Pripomočki:

kreda, vejica/palčka (dovolj trdna, da se jo lahko meče)

Priprava:

Narišemo velik krog in ga razdelimo na toliko enakih delov, kot je igralcev (dobro je, da so najmanj 3, bolje pa, da še več). Vsak izmed igralcev lahko svoj del zemlje tudi poimenuje (države, celine).

Igralci stojijo zunaj kroga, vsak pred svojim poljem. Eden izmed otrok vzame palčko, jo postavi v središče kroga in jo spusti na tla. Igralci morajo biti pozorni, kajti če palčka pade na njihovo polje, morajo hitro stopiti nanjo in zaklicati "STOP".

Ostali medtem zbežijo čim dlje in se ustavijo ob klicu STOP.

Nato tisti, ki ima palčko, poskuša z njo zadeti katerega izmed igralcev. Če mu uspe, mu lahko vzame del zemlje, v nasprotnem primeru mu jo vzame tisti, ki je bil ciljan, a ni bil zadet.

Zemljo igralec ukrade tako, da stoji na svojem polju in s kredo zariše ris, čim dlje v ozemlje zadetega.

Igralec zaključi igro, ko ne ostane nič več zemlje.

SKRIVANJE PREDMETA

Igralci te igre se odločijo, kateri predmet bodo skrivali. Med seboj določijo nekoga, ki ga bo iskal. Izbrani igralec mora zapustiti prostor, kjer bo skupina skrila predmet.

Igralcu, ki išče skriti predmet, skupina pomaga z besedami vroče, ko je blizu, ali mrzlo, ko je stran od njega. Ko igralec najde stvar, je igre konec. Nato igralec, ki je našel skriti predmet, določi naslednjega iskalca in skrrije predmet.

Razgibaj možgančke

V MREŽI SE SKRIVA 17 ŠPORTNIH PANOG. Poišči jih vodoravno in navpično po mreži. Jih najdeš?

A	B	J	E	K	O	H	T	C
S	M	U	Č	A	N	J	E	I
K	Č	D	D	E	F	G	N	N
O	B	O	B	H	D	O	I	O
B	A	L	E	T	R	D	S	G
R	A	G	B	I	S	B	J	O
K	P	L	E	S	A	O	T	M
P	L	A	V	A	N	J	E	E
F	A	J	O	H	J	K	K	T
G	O	L	F	K	E	A	L	M
A	K	R	A	Š	O	K	M	V

Lana Černigoj in Nina Žnidaršič, 4. a

REBUS 2

— — — —

N = Ž

BARVE, BARVE VEN

P (ČRKA NARISANA Z RDEČO BARVO)	F (ČRKA NARISANA Z RUMENO BARVO)	Z (ČRKA NARISANA Z ZELENO BARVO)
B (ČRKA NARISANA Z ROZA BARVO)	Ž (ČRKA NARISANA Z RUMENO BARVO)	S (ČRKA NARISANA Z ZELENO BARVO)

- Učenci skačejo po eni nogi, 2 poskoka po vsakem polju (pravokotniku), v nasprotni smeri urinega kazalca;
- kdor prvi pride brez napak do konca, je zmagovalec; če se zmoti, nadaljuje od tam naprej (npr. se zmoti pri naštevanju sadja, začne spet sadje od začetka; potem nadaljuje z zelenjavo).

B-BARVE: rečejo barve, barve ven (na začetku in na koncu), naštevajo različne barve (po poljih od Ž do P);

Ž-ŽIVALI: rečejo živali, živali ven (na začetku in na koncu), naštevajo različne živali (po poljih od S do B);

S-SADJE: rečejo sadje, sadje ven (na začetku in na koncu), naštevajo različne vrste sadja (po poljih od Z do Ž);

Z-ZELENJAVA: rečejo zelenjava, zelenjava ven (na začetku in na koncu), naštevajo različne vrste zelenjave (po poljih od F do S);

F-FANTJE: rečejo fantje, fantje ven (na začetku in na koncu), našte-

vajo različna deška imena (po poljih od P do Z);

P-PUNCE: rečejo punce, punce ven (na začetku in na koncu), naštevajo različna dekliška imena (po poljih od B do F).

Različice:

- namesto barve, živali, sadje, zelenjava, fantje, punce je lahko: rože, države, rastline, reke, mesta ...
- lahko je tudi 8 polj namesto 6.

Darja Borovšek

REBUS 3

— — — — —

brez B

Šport za sprostitev

Šolski poključski maraton

V letošnjem šolskem letu smo se prvič odločili, da se v okviru izbirnih predmetov Šport za sprostitev, Obdelava gradiv – les, Likovno snovanje 2 ter organizmi v naravi in umetnem okolju udeležimo šolskega poključskega maratona.

Prireditve je potekala v soboto, 4. februarja 2012, že šestnajstič zapored, na prelepi biatlonski areni na Rudnem polju Pokljuke. Vsem udeležencem je bil ponujen bogat program zimskih dejavnosti in ogledov. Odločili smo se, da se z našimi učenci udeležimo zimskega pohoda do Uskovnice ter opravimo ogled gorske reševalne službe s psi lavinici, predstavitev biatlona in pohoda s krpljami, izdelave iglujev in likovnega ustvarjanja.

Na zaključni prireditvi se vse šole udeležence potegujejo za bogate nagrade srečelova, complete tekaške opreme in seveda za glavno nagrado čokolado velikanko.

Vsako leto organizator tudi povabi na to množično prireditev znane-

ga slovenskega športnika in letos je bila skrivnostna gostja Petra Majdič, naša vrhunska tekačica na smučeh. Veselili smo se, da jo bomo videli in se slikali z njo za naš šolski časopis in naredili mogoče kakšen kratek intervju.

No, na žalost se naše želje niso uresničile, kajti zagodlo nam je vre-

me. Prav to soboto sta bila na Pokljuki napovedana hud mraz in veter, zato smo ostali doma na toplem, a z grenkim priokusom, kaj smo zamudili. Smo pa vseeno od sosednje šole pridobili vsaj Petrino fotografijo in upamo, da nam bo naslednje leto vreme bolj naklonjeno, da se končno tudi mi udeležimo te prireditve.

Športni dan

Februarja smo imeli tretji športni dan. Odločila sem se, da grem na dvoranske športe v BIT center. Zjutraj smo se zbrali v jedilnici šole. Pojedli smo malico in se odpravili na dvoranske športe. V BIT centru so že takoj ločili dečke od deklic in nas razdelili v skupine. Najprej smo odšli v zgornje nadstropje, kjer smo plesali. Tam mi je bilo zelo všeč. Nato smo imeli igre, kjer računalnik s senzorjem zaznava gibe. V

skupini sem bila z Lejo, Julijo in Ariano. Pri tem smo se zelo utrudile. Potem smo odšli na tenis, pri katerem gibe znova zaznava senzor. Z Julijo sva se zelo zabavali. Zmagala je ona. Imeli smo tudi otroški fitnes. Telovadili smo na različnih napravah, delali trebušnjake in plesali. Nato smo se odpravili v spodnje nadstropje. Tam smo plezali po plezalni steni in igrali badminton. Plezati po steni je zelo težko. Skoraj nihče ni prišel do

konca stene, ampak je večina padla, tudi jaz. Pri badmintonu smo se jaz, Julija, Ariana in Leja zelo zabavale. Zame je to eden najljubših športov. Tudi ostali člani moje družine ga imajo radi, čeprav ga ne igramo velikokrat, ponavadi le na počitnicah.

Športnega dne je bilo kar prekmalu konec. Veliko sem se nasmejala in domov odšla, polna lepih vtisov, ki jih gotovo ne bom pozabila.

Lucija Vidergar, 6. a

Kranjska gora

Zimska šola v naravi mi je ostala v lepem spominu

Bil je četrtek, četrti dan zimske šole v naravi v Kranjski Gori. Cel minuli teden smo smučali in se zabavali. Meni je šlo kar dobro, saj sem se naučila smučati, čeprav prej nisem znala. V veliko veselje mi je bilo gledati smučarje, ki so drveli mimo in želela sem, da bi tudi jaz nekega dne smučanje tako obvladala. V sobi je bilo na moje veselje zelo mirno. Z Eriko in Lejo smo se zelo zabavale.

Zelo hitro je prišel dan, ki smo ga vsi nestrpno čakali. Po napornem dnevu smo odšli plavat. Bila sem zelo nestrpna in komaj sem čakala, da smo se vrnili domov, v hišo, kjer smo prebivali. Ni bila lepo opremljena, toda vesela sem bila, da sem bila s svojimi prijateljicami. Po večerji smo se porazgubili po svojih sobah. Zelo dolgovezim, toda končno boste izvedeli. Bil je disko večer!

Vzdušje v domu je bilo zelo vznemirljivo. V ženskem nadstropju so se kar vrstili klici: »Kaj naj oblečem?« pa tudi: »Oh, kje je moja obleka?« Fantje so bili na srečo tišji, a je bil že zaradi punc velik »kraval«. Tudi sama sem bila vsa na trnih in komaj sem čakala na vrvež glasbe, pa mešani-

co različnih glasov in ritmov glasbe. Oblečena sem bila v vijoličasto majico s kratkimi rokavi in (na Lejino željo) v »friki« hlače. Čas je hitro mineval in med nas je kot strela z jasnega treščil klic: »Pridite! Podelitev priznanj in disko večer!« Oddrveli smo in se posedli po mizah in stoli, ki so bili postavljeni ob stenah tako, da so naredili prostor za ples. Vsi smo bili nestrpni. Kaj naj z diplomo, če me čaka ples? Pred plesom nas je čakalo presenečenje. Eden od smučarskih učiteljev, Anže, je izdelal dva sadna koktejla, za dva najhitrejša

smučarja. Vzdušje je bilo, kot si lahko predstavljate, res odlično. Končno je napočil ples! Glasba je bila res odlična in plesali smo ob njenih ritmih. Bili smo tako navdušeni, da so nam učitelji ples podaljšali za pol ure. Ko je bilo vsega konec, smo se utrujeni in mokri vrnili v sobe. Umili smo se, preoblekli v pižame in hitro zaspali.

Naslednji dan smo se po dopoldanskem smučanju in kosilu vrnili domov. Mislim, da bo to vsem ostalo v lepem spominu, saj smo se veselo družili, zabavali in uživali.

Kaja Ljuboja Vrakelja, 6. a

Športna tekmovanja

Nogomet

V jesenskem delu tekmovanja so najprej začeli tekmovanja, tako mlajši kot starejši fantje, v nogometu. Enoletna odsotnost s tekmovanj se je poznala tudi pri rezultatih, saj bodo tako starejši kot mlajši nastopili v 3. ljubljanski ligi in nabirali tekmovalne izkušnje za naslednje šolsko leto.

Atletika

Sledila so tekmovanja v atletiki in jesenskem krosu. Naša zlata generacija atletinj je na žalost zapustila šolo, tako da nismo dosegli vrhunškega ekipnega rezultata, smo pa v posamičnem delu tekmovanja osvojili kar nekaj medalj.

Živa, Tina, Timotej in Nejc so bili dobitniki medalj na jesenski atletiki.

Na jesenskem krosu smo imeli tudi predstavnike v vseh kategorijah od 1. do 9. razreda, tako pri deklicah kot pri fantih. Ker je število tekmovalcev na krosu zelo veliko, si je težko priteči medaljo. Vendar sta se na stopničke povzpela Tina Seljak z drugim mestom med sedmošolkami in Žiga Mehle z bronasto medaljo med četrtošolci.

Badminton

Na tekmovalju v badmintonu so blesteli mlajši učenci, saj je Domen Sagadin dosegel v napetem finalu 1. mesto med kategoriziranimi učenci, na najvišji stopnički pa je stal tudi Vid Babnik, med učenci, ki še nimajo tekmovalnih točk.

Pri starejših je tekmoval le Igor Sablijić, ki je v četrtfinalu žal moral priznati premoč kasneje drugouvrščenega v Ljubljani.

Odbojka

Pri starejših dekletih smo se prijavili le na tekmovalje v odbojki. Kljub dobri igri v zadnjih dveh tekmah so osvojila le 4. mesto v svoji skupini.

Plavanje

V novem koledarskem letu so tekmovalja začeli kot po navadi plavalci. Na žalost zaradi odsotnosti starejših deklet nismo imeli mešane štafete 8 x 25 m, s katero smo se že vrsto let uvrščali na državno prvenstvo. Zato pa so bili rezultati v posamičnem delu tekmovalja toliko bolj presenetljivi. Pri mlajših kategoriziranih učenkah je Ana Hočevar izboljšala šolski rekord, Katja se je uvrstila v finale tekmovalja na 50 m prosto, prav tako z novim šolskim rekordom, Lia in Nika pa sta za las zgrešili finale. Z drugim mestom v isti disciplini nas je pri mlajših presenetil Luka Smrekar, pri starejših pa Nejc Ferle. Šolo so zastopali še Danijel in Matic pri kategoriziranih plavalcih ter Dušan, Nejc, Aljaž in David na 50 m prosto.

Namizni tenis

V namiznem tenisu smo imeli predstavnike tako pri mlajših kot pri starejših kategorijah. Pri mlajših so našo šolo zastopali: Aleksandra, Barbara, Matic, Emil, Jure, Nikola in Bojan.

Pri starejših pa Miha, Brin in Špela, ki je postala tudi ljubljanska prva-kinja v namiznem tenisu in je našo šolo zastopala na četrtfinalu državnega tekmovalja, kjer je bila 6.

V ekipnem delu tekmovalja so naši učenci zasedli končno 7.–8. mesto.

Odbojka za mlajše

Sledilo je tekmovalje v odbojki za mlajše. Prve tekme smo na naši šoli organizirali za deklice, in sicer v predtekmovalni skupini C. Pod vodstvom zunanjega sodelavca Matjaža so našo šolo zastopale naslednje učenke: Tjaša Verbinc, Damjana Tihelj Rozin, Erika Pust, Elvina Garibović, Julija Marter iz 6. a, Ana Ocvirk, Lea Gregorn, Una Haznadar iz 6. b ter učenki 7. b razreda, Belma Hodžić in Ana Čičak. Pomerile so se z vrstnicami OŠ Oskarja Kovačiča in v napeti tekmi izgubile šele v tre-

tjem setu na razliko. Sledila je tekma z učenkami OŠ Zadobrova, ki so za naše bile prav tako pretežek nasprotnik. Tekmovanje so nadaljevale v 2. ljubljanski ligi.

Čeprav nas dekleta niso razočarala, saj je večina od njih tekmovala z leto starejšimi nasprotnicami, pa so nas prijetno presenetili mlajši dečki. Premagali so vse ekipe v svoji predtekmovalni skupini: OŠ Zalog, OŠ Sostro in OŠ Danile Kumar ter se tako uvrstili v 1. ljubljansko ligo. Pod vodstvom mladega trenerja Anžeta so za našo šolo nastopili: Urh Resman, Matic Kovič, Dino Omanović, Muhamed Nikočević iz 6. a ter

sedmošolci, Luka Dedić, Aljoša Prokofjev Lampe, Andrej Đukić, Dušan Lalić in Martin Ferle. Tekmovanje so nadaljevali v 1. ljubljanski ligi, kar se ni v tej igri z žogo zgodilo že kar nekaj časa.

Pred nami so še tekmovalja v atletiki in krosu ter v igrah z žogo naših najmlajših, ki bodo nabirali prve izkušnje na tekmovalnih na športnem področju v MDO, nogometu in košarki. Želimo jim čim več športnih uspehov, še bolj pa, da na tekmah uživajo in pokažejo znanje, ki so ga pridobili pri pouku ali interesnih dejavnostih.

Darja Borovšek

Kako je Tin vzljubil šport

Osnovnošolec Tin je sovražil šport. Za vsakega je imel razlog, da se ga ne bi udeležil. Pri rolanju je velikokrat padel, kolesarjenje ga je preveč utrudilo, pri teku je bil zmeraj počasen ... V tretjem razredu je bil zelo jezen, saj so vsak četrtek in petek hodili na plavanje. Vsi njegovi sošolci so komaj čakali, da se bo avtobus ustavil pri Tivoliju. Ko so se preoblekli v kopalke, se je Tin odvrnil kot polž do bazena. Vsi so že plavali, ko je Tin še vedno počival na robu bazena. Učitelj ga je spodbudil, da bo za nagrado dobil delfinčka. Ker so mu bili delfinčki zelo všeč, se je končno odločil, da bo poskusil preplavati vsaj eno razdaljo. Vendar mu je plavanje šlo tako dobro od rok, da je preplaval vse štiri razdalje bazena. Učitelj ga je zelo pohvalil in tudi delfinčka si je prislužil. Bil je zelo srečen. Spoznal je tudi, da je šport zelo zabaven in koristen.

Mojca Geč, 4. a

Rešitev razgibaj možgančke

17 ŠPORTNIH PANOG

BOKS	HOJA
JUDO	PLES
TENIS	GOLF
PLAVANJE	BALET
ODBOJKA	SMUČANJE
DRSANJE	RAGBI
BOB	NOGOMET
HOKEJ	KOŠARKA
TEK	

Naši športniki se vam predstavijo

NIK BOŽIČ (19. 3. 1997)
9. b – KOŠARKA

► KAKO IN KDAJ SE JE ZAČELA TVOJA ŠPORTNA KARIERA?

NIK: Ko sem bil v 6. razredu, me je prijatelj povabil, naj pridem igrat v klub Slovan.

POLONA: Že drugo leto treniram karate, s plesom sem se začela ukvarjati pa že v vrtcu. Letos sem začela trenirati pri Plesnem studiu Tina.

LANA: Tudi jaz plešem že od vrtca in sva se skupaj s Polono vpisali v Plesni studio Tina, kjer treniramo dvakrat tedensko po 2 šolski uri. Treniram tudi nogomet pri nogometnem klubu Krim, kjer imam treninge trikrat tedensko po 2 šolski uri.

► KDAJ SI ZAČEL/A TEKMOVATI IN KAKŠEN JE BIL TVOJ NAJVEČJI DOSEŽEK?

NIK: Tekmovati sem začel že kmalu, ko sem se vpisal v klub. Trener je bil nad mano zelo navdušen.

POLONA in LANA: Najin največji uspeh je bilo drugo mesto na ekipnem tekmovanju in uvrstitev na državno prvenstvo v hiphop streetu, ki bo v Medvodah.

► KAKŠNI SO TVOJI DOSEŽKI NA TEKMOVANJIH? IZPOSTAVI VSAJ TRI.

NIK: Skupaj z moštvom smo dosegli 2. mesto na državnem prven-

POLONA SMREKAR
5. b – PLES

stvu, 1. mesto v novi ligi in 1. mesto na turnirju v Italiji.

POLONA: Letos sem dosegla 2. mesto na tekmovanju za kate – pri karateju. Ponosna sem pa tudi na 4. mesto na plesnem tekmovanju v hiphop streetu.

LANA: S svojo plesno skupino smo dosegli 4. mesto. Vsi v skupini smo iz OŠ Božidarja Jakca in nas sestavlja šest punc in fant.

► SE V PROSTEM ČASU UKVARJAŠ ŠE S KAKŠNIM DRUGIM ŠPORTOM?

NIK: V prostem času me boste veliko videli na »skejtu« (rolki) in na nogometnem igrišču s prijatelji.

POLONA: Veliko in zelo rada kolesarim, rolam, smučam, plavam ...

LANA: Najraje se rolkam, rolam in kolesarim.

► ZA KATERI KLUB TEKMUJEŠ?

NIK: Tekmujem za Geoplin Slovan.

POLONA: Plesni studio Tina.

LANA: Plesni studio Tina in nogometni klub Krim.

► KAJ SI ŽELIŠ V PRIHODNOSTI? KAKŠNI SO TVOJI CILJI NA TEM PODROČJU?

NIK: Želim si uspeti v košarki.

POLONA: Želim postati profesionalna plesalka v hiphopu.

LANA TOMIČ
5. b – PLES

LANA: Rada bi bila uspešna pri plesu in nogometu ter da bi čim večkrat premagale fante.

► KATERI JE TVOJ VZORNIK S ŠPORTNEGA PODROČJA?

NIK: Najboljši mi je Michael Jordan.

POLONA: Moja vzornica je plesalka Nika Kljun.

LANA: Pri plesu je moja vzornica Nika Kljun, pri nogometu pa Lionel Messi.

► KATERI JE TISTI KLUB, V KATEREM ŽELIŠ NEKOČ IGRATI?

NIK: Moje sanje so igrati pri NBA ligi ali pri Chicago Bullsih. Za začetek bi si pa želel igrati za Patizan (Beograd).

LANA: Zelo si želim zaigrati v kakšnem nemškem klubu.

► ZAUPAJ NAM KAKŠNO ZANIMIVO ANEKDOTO S ŠPORTNEGA PODROČJA.

NIK: Ko sem bil na tekmi, sem bil v kontri in sem zabil koš.

POLONA: Najbolj mi je smešno, ko naša učiteljica oponaša našega sošolca.

LANA: Ko smo bili na nogometnem igrišču, sem hotela brcniti žogo na gol, vendar mi je spodrsnilo in sem padla.

Mi smo pravi pesniki ...

Šola

Ta bajta bila je zanimiva,
če me le ne bi skoraj ubila.
To je sam stres,
saj to ne more biti res.

V tej bajti nekaj se dogaja,
same pasti ter učenje na 1, 2, 3.
Bontona te navaja,
dobrih stvari ti ne pusti.

Ta zgradba se imenuje šola,
že ko vstopiš, se ti zrola,
zapustil bi jo 1, 2, 3,
ampak ti učitelj ne pusti.

Učitelj daje naloge,
z drugo besedo nadloge,
te čas ti zapravljajo,
probleme ti nastavljajo!

Jan Žibert, 8. c

Moja šola

Dve ulici desno in nato levo
med bloki,
kjer je že zgodaj zjutraj promet
zelo gost,
stoji, stoji moja šola,
svetla kot beli dan,
okoli nje stojijo zelena drevesa,
ki dvorišče objemajo
in senco otrokom dajejo.
V to šolo bom hodila
celih devet let,
zdaj pa že znam šteti več kot do
deset.
Morda bom v šoli za vedno ostala,
saj si želim, da bi učiteljica postala.

Selma Čehić, 4. a

Veselje v šoli

Ko prvi razred smo bili, abecedo učili
smo se vsi.
Septembra s torbico na ramenih smo v
šolo radi šli.
V šoli spoznavali smo stvari,
ki v vrtcu jih sploh še nismo slišali.
Od abecede do 10 + 10 smo v drugem
razredu vadili spet.
Ko zreli smo bili vsi,
smo v tretji razred vsi prišli.
Ko tretji razred smo končali,
v četrtega z veseljem smo se pripeljali.
Zdaj že računamo do 1000 gladko,
priznam – to ni ravno lahko.

Eva Vehovec, 4. a

Otroci

Lija ima mačko,
Tija pa značko,
Tone ima račko,
Maja pa kvačko.

A vsi ti otroci gledajo zvezdoplan,
ki priletel jim bo na dlan.
Priletel jim bo na dlan,
za lepši vsakdan.

Tiana Janković, 4. b

Pomladna

Zvončki beli prihiteli so na plan,
da bi nas razveselili na pomladni dan.

Pozvonili, poklicali so še druge rožice,
ki so spale zimsko spanje in čakale
sončece.

In postal je rožni vrtek za trobentice,
kjer cvetele bodo še spominčice, teloh
in vijolice.

Lana Huško, 4. b

Zala pleše polko

Zala mala reče hvala,
ker je polko zaplesala.
Šla je daleč v Ljubljano
v tisto neko tam dvorano.

Tam plesala je s fantičem,
majhnim malim pobalinom,
ki jo je po divjem plesu,
domov odpeljal na kolesu.

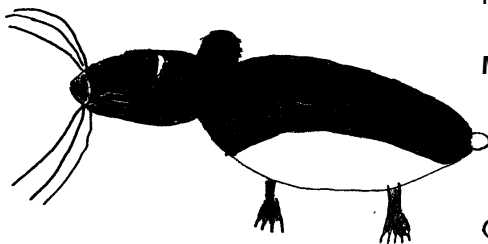
Zala Resman, 4. b

Naš hrček

Naš hrček je srček.
Je vesel in debel.
Danes smo ga v stekleno posodo dali
in ga v svet popeljali.

Ogledal si je vse prostore,
in ugotovil, da vse zmore.
Utrujen se je spet prenajedel
in se v steljo ulegel.

Mojca Geč, 4. a

Mojca Geč
4. a

Moja prva pesem

Ko sem srečal jo,
sem zaljubil se,
se hotel poročiti z njo,
oženiti se.

Počutil sem se,
kot bi me zadela snežna kepa,
kupil bi ji bisere,
bila je tako lepa.

Naenkrat ustavila se je ljubezenska
jahta,
ker videl sem, da princesa ima fanta,
srce mi potonilo je
in duša zadušila se.

Od takrat naprej,
na prvi pogled ni ljubezni,
od takrat naprej
pišem od ljubezni le pesmi.

Arin Torič, 8. b

Amor

Amor je sprožil lok,
zadel me je v bok,
to vem, saj nisem mogel premakniti
nog.
V srcu sem slišal glasen pok,
kmalu zatem spustil sem čuden zvok,
nisem vedel, kaj sploh počnem,
saj me nosil je ljubezenski tok,
a to je dobro, saj premikati nisem
mogel niti rok.

Arin Torič, 8. b

Ljubezen

Ljubezen je kot bolezen.
Ko zaljubiš se, nisi več trezen.
Ljubezen ima čarobni napoj,
ki izstreli se kot naboj.
V kri vsrka se in nikoli več ne izlije se.
Starost ni važna,
le ljubezen je plašna.
Pokaži čustva, ki nikoli niso pusta.

Jovana Ivanović, 8. c

Ljubezen

Ljubezen je kot nekončana pesem,
le da se ljubezen vedno konča.
Ljubezen je kot neskončna ljubezen,
prikriti se je ne da,
zdravila se ne pozna.

Če bi ljubezen bila beseda,
je ne bi razumel.
Verjetno pa bi od veselja
ves čas pel.

Treba je srečati čarobno vilo,
da bi srečno zaljubil se,
ko bi pisal SMS sporočilo,
spodaj napisal bi PS: LJUBIM TE.

Arin Torič, 8. b

Grem z vlakom

Miha je prišel na
železniško postajo in se
je usedel na klop in
je čakal vlak.

Vesel je Miha nestrpno
čakal, da gre in spozna
kakšno novo vas.

Miha je vesel, ker
vlak prihaja, hitro gre not
srečen, ker gre z vlakom na pot.

Vlak počasi odhaja,
Miha gleda skozi okno,
obraz mu se blešči kakor
bel cvet, ker gre z vlakom
čez cel svet.

Adnan Bosnić, 8. a

Moja prva pesem

Jesen je letni čas,
ki je trenutno pri nas.
Takrat vse rjavi
in skoraj po zimi diši.

September, oktober in november
so jesenski meseci
in takrat vse v rjavi zažari
potem pa že december prihiti.

Jesen je zelo lepa in barvita,
takrat cesta je z listjem prekrita.
Ko listi odpadejo,
se skrita čustva prikradejo.

Anže Jarc, 8. b

Grem z vlakom

jaz sem Miro in
rišem vam lokomotivo.
Jaz sem Tonček in
zraven bom narisal še vagonček.

Jaz sem Stela in
imam veliko dela.
Rišem tire in vagone,
hišo, kjer dobiš zastoj bombone.
Rišem cvet, kos ograje in
načelnika postaje.
Ima veliko modro kapo,
rokavice, pripomočke, ter
obleko, kot nogavice.
Čevlje velike v črno zavite,
pobarvan znak z belo barvo,
gori rdeče ali zeleno stojalo.
Vlak zatuli in zapiska pipipi,
da bi ga zaspanci veliki slišali.
Ko zjutraj dolgo spijo,
tedaj vse vlake zamudijo.
Zjutraj s svetilko iz teme pridrvi,
ter nam na ves glas zatrobi.

Melisa Kadrić, 8. a

Božič je na poti

BOŽIČ JE NA POTI K NAM
RADA GA PRAZNUJEM,
RADA GA IMAM.

KO BOŽIČEK PRIDE K NAM,
NAS ZELO RAZVESELI Z
DARILI IN ZABAVAMI.

KO DARILA VSA ODPREMO,
SE RAZVESELIMO
IN ZAPOJEMO.

Lana Černigoj, 4. c

Najboljši božič

Zjutraj se zbudim, pod smrečico
odhitim.

Darila čakajo me tam,
le škoda, da sem čisto sam.

Na zajtrk odhitim
in jajce na oko si naredim.
Popijem še kozarec soka,
a mati se v spalnici joka.

Vprašam jo, kaj je narobe
in odgovori, da ni dobila kuharske
robe.

Rečem ji, da naj se ne sekira,
saj ne bo ostala brez dela.

Zima je, pa zunaj sonce sije,
očka moj pa v kopalnici brado brije.
Sploh ga nisem prepoznala,
zato je nastala prava štala.

Nikoli si nisem mislila,
da bo taka pesmica nastala.
Zato sem se kar pošteno nasmejala!

Leja Hrovat, 6. a, in Lia Hribnik, 6. b

Voda

nekoč je voda čista bila,
dandanes pa je umazana vsa.

Mi se trudimo na vse moči,
da pridno odpadke ločevali bi.

Lije, lije iz neba, a kmalu bo
zadnja kapljica prišla.

Za konec vam povem še to,
če ne bomo ukrepali,
da čiste vode enkrat več ne bo.

Tjaša, Melisa, Sara, Katja in Ariana, 6. a

Radio

Kaj je to, ki oddaja muziko?
Kaj je to, kar ima zvočnike?
Deluje na fiziko
in hitro pove recept za palačinko.

Je črne barve
in pride iz tovarne.
Pove nam za fosil
in če je Janez danes travo pokosil.

Zapoje nam komad od Gage,
ko se mu zalušta, pa še od Rihanne.
Veseli se vsake slovenske zmage,
na koncu pa reče:
Za jutri imamo pa druge plane.

Žiga Ocvirik, 8. c

Medvedek in borovnice

Medvedek je na veji,
ko veja se zalomi,
medvedek nerodno pade
in se znajde v komi.

Zraven njega so rasle borovnice, a
ko pridejo prepelice,
rečejo medvedku »Pojdi stran!«
pod tabo so speštane vse naše potice.

Medvedek se začudi »Poticeeee?!!«
Ko vstane, vidi le borovnice.

Enja Hribnik, 4. a

Težke odločitve

Včasih se mi je zdel,
da nisem dobr pel,
nisem bil zanimiv,
a za to nisem kriv.

Bil sem bed,
a sem se spravil v red,
to vam zato povem,
da boste brez dilem.

Ko odločitev pride,
ji noben ne uide,
za ali proti,
vsak ta tret se zmoti.

Ko se dobro odločiš,
se k dobrim časom napotiš,
če pa slabo,
je pa bolj, da te ne bi blo.

Jan Žibert, 8. c

»Pošastno sopihajoč kot demon vlak gre v noč.«

(O. Župančič: Z vlakom)

Ali poznaš žalost,
ki te prevzame,
ko odideš v daljave ...

Mahaš, nato obupaš,
spustiš roko,
saj se zaveš,
da dosti časa te ne bo ...

In pomisliš,
da ni poti nazaj,
a vse je v redu,
ko spet se vrneš v raj.

Anonimni učenec iz 9. razreda

Hiška

šla sem v Šiško,
in si kupila hiško.
Ta hiška bila je mala,
a me je kar veliko stala.

Imela je zvonce,
imela je lonce,
imela je vrt urejen
le umivalnik zamašen.
Gospod, ki mi jo je prodal,
je bil mlad, a trmoglav.
Prvo mi je ni hotel prodati,
ker jo je obljubil gospe bogati.
Potem je rekel, da je vse zamešal in
mi jo naslednji dan s tovornjakom
pripeljal.
Zdaj živim v tej hiški,
čeprav sem že razmišljala,
da bi jo prodala gospe Miški.

Sinja Jenič Plevnik, 4. a

Matematika

plus, minus, krat, deljeno,
meni to je vseeno.
Kilometer, meter ali centimeter
tečni so kot mlin na veter ...

Zmnožek, količnik, vsota, razlika,
ko slišiš zanje, te zamika,
da matematiko v kot pospraviš
in se raje na potep odpraviš.

Matematika je zame težavna,
a na trenutke tudi zabavna,
saj računanje je igra,
kot je razburljivo, če bi videl tигра.

Za zabavo lahko seštevaš tudi
imena,
recimo Gorazd plus Milena,
rezultata žal ne dobiš,
se pa temu fino nasmejiš.

Rene Borštnar, 4. a

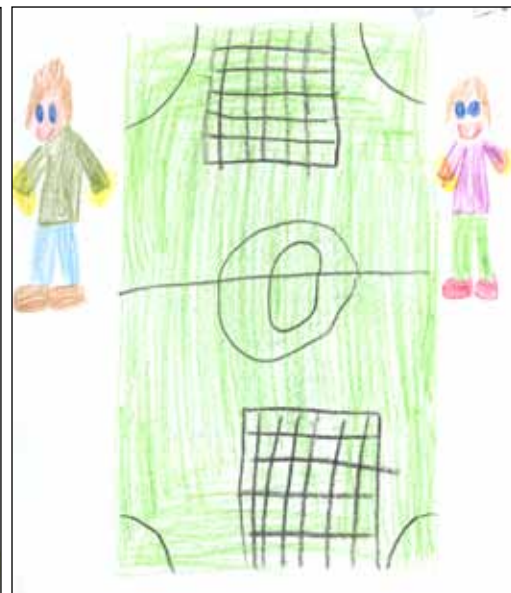
... in pisatelji

LOTILI SMO SE PROJEKTA MOJA PRAVLJICA IN NASTALE SO ZANIMIVE ZGODBICE.

MOJA ŽELJA

NEKOČ JE ŽIVEL FANTEK, KI SI JE ŽELEL KONJA Z ANGELSKIMI KRILI. KO SE JE ZAČELO TEMNITI, JE FANTEK ODŠEL NA SPREHOD. USEDEL SE JE NA TRAVO IN GLEDAL V NEBO, POLNO ZVEZD. ŠE POSEBNO ENA ZVEZDA SE JE MOČNO BLEŠČALA. KO SE JE ŽE HOTEL VRNITI DOMOV, SE JE ENA ZVEZDA UTRNILA. ŠEL JE POGLEDAT, KJE JE, IN ZAGLEDAL TISTO, KAR SI JE ŽELEL. TAKO JE ŽIVEL SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI.

LEONARDO ADROVIĆ, 1. a

JURE IN ROK SE ŽOGATA

NEKOČ STA SE ROK IN JURE ŽOGALA. ROK SE JE DOMISLIL, DA BI IGRALA ZA POKAL. JURE SE JE STRINJAL. GOL! ENA PROTI NIČ, JE REKEL ROK IN TEKME JE BILO KONEC. ROK JE DOBIL POKAL IN ODŠEL DOMOV.

BORIS BARJAKTAREVIĆ, 1. a

MEDVED IN KANAL

Nekoč je živel en medved. To ni bil navaden medved, saj je iskal kanale. Enega je našel in je šel vanj. V kanalu je našel jabolko, ampak v jabolku je bil črv. Šel je še naprej in našel zobno ščetko in jo je spravljal v brlog. Ko je šel nazaj, mu je nekdo ukradel zobno ščetko, šel je nazaj v kanal po novo. Medved je bil žalosten a mu je mamica rekla, da ima rojstni dan. Medved je na to čisto pozabil. Za darilo je dobil oklep in bil zelo vesel. Takrat je medved zagledal lopova in se je stopil v ajronmensko torbo, lopovu je vzel zobno ščetko in odletel.

Rio Pangršič, 1. a

AŠVAT IŠČE VODO

NEKOČ JE ŽIVEL AŠVAT, KI JE BIL ZELO ŽEJEN. ODLOČIL SE JE, DA BO POISKAL VODO. ŽE IZ DALJAVE JE AŠVAT VIDEL PASTI. OJOJ! JE ZAVZDIHNIL. ZDAJ PA NIKOLI NE BOM VIDEL VODE. ŽE VEM! SPLEZAL BOM NA PRVO DREVO. IN TAKO JE TUDI STORIL. A KO JE ŽE POSKUSIL, JE SREČAL JEŽKA. JAZ TI LAHKO POMAGAM. SKOČI NA MOJ HRBET. HOP! AUU! JUHUHU, VODA! KONČNO SEM PRIŠEL DO VODE.

JERNEJ FLISAR, 1. a

PIKAPOLONICA, KI SE JE IZGUBILA

Nekoč je živela pikapolonica, k ji je bilo ime Pikica. Nekega dne je hodila po travniku in srečala polža. Polž jo je pozdravil in polž jo je pozdravil nazaj. Pikica je rekla, da bo kmalu noč in da mora iti domov. In tako je bilo do konca dni.

Luka Kraševac, 1. a

OPIIN NASTOP

Opi in jaz Lia sva bili doma in sva kukali skozi okno. Potem sem se spomnila, da ima Opi nastop in sva se pripravili. In potem je prišla mami in sem ji rekla, da ima Opi nastop. In potem smo z mamico in Opi šle na nastop. Po Opinem nastopu smo odšle na sladoled in doma gledale risanko.

Lia Indof, 1. a

GREGORJEVO IN PIKO

Nekoč sta živela Piko in njegova mama. Nekega dne je videl prelepo ptičko in bila sta si tako všeč, da sta se poročila. In rodil se jima je ptiček Poki.

Neža Novak, 1. a

IZŠTEVANKA O VLAKU

Ura bije tri, z vlaka se kadi.
Ura bije štiri, vlak pa že drvi.
Hitro ga ujemi, preden ti zbeži!
Ču-ču se glasi, ujemi ga zdaj ti!

Laura Hudobivnik, 3. a

GREMO Z VLAKOM

Gremo z vlakom čučuču,
odpelje nas v deželo žuzužu.
Pazi, pazi, vlak odhaja,
če ga zamudiš, več ga ne dobiš.

Tisa Šuligoj, 3. a

METULJČEK IN NJEGOVI PRIJATELJI

NEKOČ JE ŽIVEL METULJČEK. METULJČEK SI JE ISKAL PRIJATELJE. NA POTI JE SREČAL JEŽKA. IN STA ŠLA NAPREJ ISKAT NASLEDNJEGA PRIJATELJA. NATO STA SREČALA SOVO. IN TAKO SO SE ODPRAVILI ISKAT ŠE DVA PRIJATELJA. SREČALI SO ZAJCA IN POLŽKA. VSI SKUPAJ SO SE ODPRAVILI V GOZD ISKAT ŽOGO. Z NJO SO SE IGRALI DO NOČI.

ANJA FLISAR, 1. a

PTIČEK IN PTIČICA

Nekoč sta za devetimi drevesi živela ptiček in ptičica. Ptičica je izvalila 4 jajca. Kmalu so se iz jajč izvalil mali ptički. Mamica je šla po črvičke, da jih bo nahranila. Očka je čuval mladičke, ko je mamica za njih iskala hrano. Mali ptički so hitro odrasli. Bili so dovolj veliki, da jih je mami naučila leteti in po tem so si sami iskali hrano. In potem so živeli srečno do konca svojih dni.

Nika Jošt, 1. a

ELA PEROCI – HIŠICA IZ KOCK

Na Elo Peroci smo se te dni spomnili, ker je 11. februarja minilo devetdeset let od njenega rojstva. Otroci so ji včasih rekli kar Muca Copatarica.

MOJA HIŠKA IMA RDEČO STREHO,
RJAV DIMNIK IN ZELENA VRATA.
NA VRATIH JE OBEŠEN VENEC.
PORISANA JE Z ROŽAMI. JE RUMENE
BARVE. ZGRAJENA JE NA TRAVNIKU.
TJAŠA TASIČ, 2. b

MOJA HIŠKA

Moja stolpnica je zelena. Celo stanovanje je majhno. Moja stolpnica je iz sladoleda. Okrašena je z bomboni. Stolpnica ima dežnik namesto strehe.

Jaša Assejev, 2. b

Moja hiška je iz bombonov. V njo bi povabila vse gozdne živali, ki bi se obnašale lepo in bile prijazne. Stala bi sredi jase. Imela bi čokoladno streho in piškotna vrata.

Zala Krajnc, 2. b

Moja hiška ima obliko gobe. Na strehi ima piškote in druge sladkarije. Iz dimnika ji leti čokolada. Vrata so iz mrvic. Okna so iz želeja.

Jan Krumpak, 2. b

Moja hiška ima veliko rož in okraske. Ima gumb, ki prinese rože. Hiša je polna rož. Ima veliko igrač. Moja hiška ima tudi veliko posteljo.

Nikolina Čavar, 2. b

BIBKO BOBI

Nekoč je iz brloga pokukala glavica malega Bibkota Bobija. Pretegnil se je in lepo povohal v prvi cvet. Srečal je medveda in ga pozdravil. Srečal je zajca in ga prosil, če bi postala prijateljca.

Adam Supe, 1. a

IZGUBLJENI ZAJČEK

Včeraj je bil zajček Piko sam v gozdu. Bil je utrujen in lačen. Pomislil je, kje bi lahko kaj pohrustal. Tekal je po gozdu in iskal zelenjavo. Našel je vrt. Pohrustal je solato, ko ga je zagledala babica Lila. Hotela ga je ujeti, a je pobegnil. Pogrešal je svojo mamo. Spet je postal utrujen in lačen. Zagledal je korenje in stekel do njega. Vzel ga je iz zemlje in pohrustal. Nato je šel spat. Zjutraj je šel na travnik. Nenadoma ga je zagledal fantek. Ponudil mu je solato in zelje. Zajček je spet hotel pobegniti, ker je mislil, da ga bo fantek poškodoval, a ga ni. Nesel ga je v svojo hišo, tam je lepo skrbel zanj do konca zajčkovega življenja.

Klavič Gostinčar, 3. b

PTIČEK, KI NE ZNA LETETI

Nekoč je živela mama ptica. Ravno je valila tri jajca. Potem so se izvalili trije ptički: prvi je bil rožnat, drugi zelen z oranžnimi pikami in tretji svetlo modre barve. Mama ptica se je odločila, da jih bo naučila leteti. Prvemu ptičku je uspelo leteti, drugemu tudi, tretjemu pa sploh ne. Poskušal je, a mu ni šlo. Bratca sta se mu smejala. Ptiček je pobegnil od doma. Hodil je in hodil in prišel do lastovke Sandre. Vprašal jo je, če ga lahko nauči leteti. Lahko, mu je odgovorila. Učila ga je in učila, a ga ni mogla naučiti. Ptiček je žalosten šel naprej. Srečal je lisico Mici. Tudi njo je vprašal, če ga lahko nauči leteti. A lisica se je kar naenkrat zapodila proti ptičku. Hotela ga je pojesti. Lovila sta se po celem travniku. Potem pa je ptiček poletel. Letel je čez visoke stavbe. Priletel je do doma. Od takrat se mu nihče več ni smejal.

Nina Kokalj, 3. a

UMAZANI SLONČEK

Nekoč je živel slonček, ki se ni maral umivati. Nekega dne mu je mamica rekla, naj se gre okopat. A slonček se ni hotel umiti in je zbežal. Zbežal je k prijatelju levčku. Skupaj sta se igrala, dokler ju ni mama levinja poklicala naj se gresta okopat. Mali slonček je spet zbežal k prijateljici žirafi. Igrala sta se skrivalnice, dokler ni mama žirafa rekla, naj se gresta okopat. Slonček je zbežal in padel naravnost v vodo. Čofotanje mu je bilo zelo všeč in čofotal je, dokler se ni zmračilo. Mama slonica je rekla, naj gre spat. A slonček ni hotel spati, ker je zelo rad čofotal.

Tisa Šuligoj, 3. a

MIŠKA IN SNEG

Nekoč je živela miška, ki ni poznala snega. Nekega dne je zapadel sneg. Miška je šla ven in začudeno pogledala. Kaj je to belo in tako mrzlo? Hitro je stekla domov in se oblekla. Prišla je ven in zagledala veverico. Pozdravila jo je. Vprašala jo je, kaj je to belo. Mogoče ti veš? Seveda vem, kaj je to. To je sneg, ki zapade vsako zimo. Pojdiva se sankat, je predlagala veverica. Pa pojdiva, reče miška in stekli sta k veverički domov. Popili sta čaj in vzeli sani. Odšli sta na velik hrib in se spustili po klancu. Veverička, kako lepo se je sankati! Narediva še sneženega moža, je predlagala veverica. Naredili sta snežaka. Lepo sva se imeli danes, je rekla miška in se poslovila od veverice. Tako je miška spoznala, kaj je sneg.

Ana Mislej, 3. a

MAJA IN NINA NA ŽURKI

Nekega dne sta se Maja in Nina igrali igrico, zajček najde svojo pot. Nina je rekla, da se ne bi več igrala in sta se šli ven guncat. Spomnili sta se, da bi bila v hiši lahko žurka. Maja je vprašala Nino, kaj bo oblekla.

»Jaz bom oblekla hlače, majico in obula petke. Kaj boš pa ti?« je rekla.

»Krilo, majico in obula bom čevlje. No greva!«

Šli sta do hiše, kjer je bila žurka. Plesali sta celo noč. Nato sta postali zaspani in odšli sta domov.

Drugo jutro sta rekli: »Greva se gugat, dokler se ne vrneta mama in oče.«

Nato so prišli starši z dopusta. Skočili sta nanju.

»Kako sta kaj?« sta vprašala. »Dobro!« sta odgovorili. In odšli so v hišo.

Nina in Maja sta se šli nato še gugat, ko pa je bilo kosilo, sta šli pridno v hišo.

Larisa Dželadini, 3. b

Starši

Oči vedno mi pravi,
ne druží se z nepridipravi,
saj to ni v naši naravi,
ob jutranji kavi.

Mama mi vedno govori,
hej ti, do enajstih se ne spi,
daj no, kaj se to pravi
že kar ob jutranji kavi.

Le včasih mi stari starši dajo kakšen
denarček,
le daj, spravi to v šparovček,
da boš denar imel.
Jaz pa sem z denarjem vedno takoj
v trgovino letel,
kasneje pa s čokolado v roki kot
ptiček pel.

Arin Torić, 8. b

ROJSTNI DAN V BALONU

Nekoč je živela deklica po imenu
Ula. Zelo rada je imela balone. Še
posebej pisane. Nekega dne je
gledala televizijo. Po televiziji so
povedali, da je bil narejen največji
in najlepši balon na vsem svetu.
Tako je šla vprašat mamico, če
lahko gre za svoj deseti rojstni dan
potovati z balonom. Mamica ji je
odgovorila, da je še premajhna, da
bi šla sama z balonom. Ula je bila
zelo užaljena. S povešeno glavo je
odšla v svojo sobo. Spraševala se je,
kako naj prepriča starše, da bi ji to
dovolili. Nazadnje se je le spomnila.
Še isti dan je šla k svojim ptičkom
in jih vprašala, če lahko pripeljejo
najlepši balon na svetu. Ptički so bili
za in za njen rojstni dan so bili že
nazaj. Pripeljali so najlepši balon na
svetu. Ula je zopet vprašala mamico,
če lahko gre potovati z balonom.
Mamica je pogledala skozi okno. Ula
je še enkrat vprašala ali lahko. Tokrat
ji je mamica dovolila. Še eno zamisel
je dobila; rojstni dan bom praznovala
v balonu. Zdaj je bila Ula srečna.
Uganite, koga je povabila? Povabila
je vse svoje ptičke, psa Rudija in
Muco Mili. Imeli so se zelo lepo.

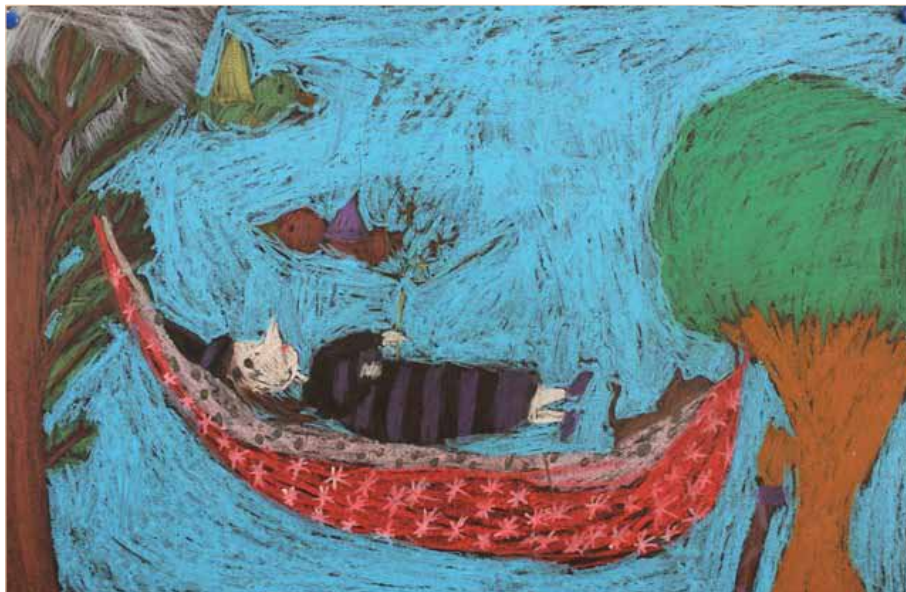
Taša Kušter, 3. PŠH

Winni in pisani dan

Nekoč je živela čarovnica, ki ji je bilo ime Winni. Nekega dne se je pojavila
mavrica, ki je imela veliko pisanih barv: rdeče, rumene, zelene, modre in še
druge.

Nekega dne so se te barve razlile in se spremenile v rože, hiše, drevesa,
zvezde, obleke in čevlje. Razlile so se tudi na Winni, ki je dejala, da je ta dan
dan živih barv.

Matevž Lampič, 3. b

AJŠA IMA ROJSTNI DAN

AJŠA IMA BRATCA, KI MU JE IME ANDREJ. AJŠA HODI V 4. A RAZRED IN
IMA SAME PETICE. NJEN BRATEC ANDREJ PA HODI ŠE V VRTEC. AJŠA
JE ZELO PRIDNA, DOMA POSPRAVLJA. ANDREJ PA DOMA RAZGRAJA.
NASLEDNJI DAN JE IMELA AJŠA ROJSTNI DAN. POVABILA JE SOŠOLCE
IN SOŠOLKE. ROJSTNI DAN BO IMELA V ATLANTISU. ZA ROJSTNI DAN JE
DOBILA ANANAS KI GA IMA NAJRAJŠI, JE ZELO SKROMNA. OD BABICE
JE DOBILA ARAŠIDE, KI JIH IMA TUDI ZELO RADA. NJEN BRATEC PA NIMA
ROJSTNEGA DNE AMPAK JE OD STARŠEV DOBIL MAJHEN AVTO. NASLEDNJI
DAN JE DEDEK ANTON POVABIL AJŠO IN ANDREJA, DA ODIDETA Z NJIM
V AMERIKO. AJŠA JE BILA POVABILA ZELO VESELA. Z ATOM ANTONOM SO
SE ODPELJALI Z AVTOMOBILOM. KO SO PRIŠLI DOMOV, JE AJŠO OBISKALA
NAJBOLJŠA PRIJATELJICA ANJA.

NINA ŽNIDARŠIČ, 4. c

TINA IZGUBI SVOJE COPATE

Tina je bila prijazna in pridna deklica.

Ko je bilo nekega dne konec pouka, se je odpravila v garderobo in tam po
pomoti pozabila svoje lepe nove copate.

Naslednje jutro jih ni več našla. Preiskala je vse kotičke po šoli,
a o copatih ne duha ne sluha.

Doma je povedala svojim staršem, da je vse pregledala in vsakega
povprašala, pa ni našla copatk. Zvečer si je Tina zaželela, da bi dobila nove
copatke. Ko je zaspala, sta se očka in mamica zmenila, da ji bosta kupila
nove copatke, saj sta vedela, kako si jih je želela. Tako je Tina dobila nove,
lepe oranžne copate in vse kaže, da se ji je uresničila največja želja.

Tara Lorber Remškar, 3. b

BABI MI JE POVEDALA ...

V STARIH ČASIH NISO IMELI PRALNIH STROJEV, AMPAK SO PERILO PRALI V REKAH ALI POTOKIH. OBLAČILA SO POTOPILI V VODO IN JIH TOLKLI PO DESKI, DOKLER NISO IZGINILI VSI MADEŽI. ENO LETO, KO JE BILA HUDA ZIMA JE ZAPADLO ZELO VELIKO SNEGA. VELIKO OTROK JE TAKRAT BILO BOSIH, SAJ NISO IMELI DOVOLJ DENARJA ZA ZIMSKE ČEVLJE. KO SO PRIŠLI V ŠOLO, JIH JE ZELO ZEBLO, SAJ SO BILI PREMOČENI IN PREMRAŽENI. V RAZREDU SO IMELI SAMO ENO PEČ. KER PA JE BILA PEČ SPREDAJ SO SE GRELI SAMO TISTI, KI SO SEDELI V PRVIH KLOPEH. V ZADNJIH KLOPEH JIH JE ZELO ZEBLO KER SO BILA NJIHOVA OBLAČILA ZELO MOKRA OD SNEGA IN SE NIKJER NISO MOGLI POGRETI. MED POUKOM SO PISALI NA LISTE S ČRNILOM.

VČASIH SO UČITELJU UKRADLI Z MIZE ČRNILO IN KREDE. KAZEN ZA POREDNE UČENCE JE BILA VEDNO KRUTA. TAKRAT NISO POZNALI VZGOJNIH OPOMINOV, AMPAK SO JIH TEPLI S ŠIBAMI ALI PA SO MORALI KLEČATI V KOTU UČILNICE NA KORUZI. IN ČE SO KDAJ REKLI GRDO BESEDO, SO JIM V USTA DALI MILO, DA SO SI ZAPOMNILI, KAKO NEOKUSNE SO TAKE BESEDE ZA UŠESA. LE MALOKDO SI JE UPAL SVOJO NAPAKO PONOVI DVAKRAT.

Lana Černigoj in Nina Žnidaršič, 4. c

JELENČEK IŠČE ZAKLAD

Nekega sončnega dne je šel mali jelenček ven na svež zrak. Pasel se je na travniku in na tleh našel čuden list. Ni vedel, kaj pomeni, zato je šel k prijatelju zajčku, da ga bi vprašal za nasvet. Ko je prišel k zajčku, zajček sploh ni vedel, kaj je to, zato sta oba šla k sovi. In ko sta prišla k sovi, je prav dobro vedela, kaj je to. To je bil zemljevid do skritega zaklada. In kaj so naredili? Šli so ga iskat, seveda. Najprej so morali prečkati reko. A ni bilo mostu. Potem je zajček videl podrto drevo in podrto je bilo prav čez reko. Previdno so hodili čez podrto drevo in prečkali reko. Potem so plezali po veliki in visoki strmini. Plezali so in plezali in prišli so na vrh. Na tleh so videli iz vej narejen iks. Jelenček je vedel, da mora biti pod njim skrinja z zakladom. Odprli so jo in v njej je bilo za vsakega nekaj. Za jelenčka zvonček, zajček je dobil športne copate, sova pa enciklopedijo. Potem so vsi lepo in veselo šli domov k svojim staršem. In ko je jelenček šel spat, je mamici povedal vse, kar je doživel.

Uroš Petrovič, 3. PŠH

Bine in prijatelja

Neko temno noč na severnem tečaju se je iz jajca izvalil pingvin. Bil je majhen. Mamica in očka sta mu dala ime Bine. Ko je odrasel, si je šel poiskati prijatelja, da se bo z njim lahko igral. Pomahal je staršem in se odpravil na pot. Ko se je zadričal po ledu, je opazil, da se nekaj premika. Stopil je bliže in videl pingvinko Lili. Postala sta prijatelja in veselo sta drsala naprej. Ko sta prišla do konca, sta zaslišala jok. Stekla sta bliže in videla tjuhnja Lana. Lan jima je povedal, da je izgubil rdečo žogo. Lili in Bine sta Lanu iz vode prinesla žogo, mu jo dala v roke in ga vprašala, če bi z njima šel loviti ribe. Lan je bil takoj za to. Ko so šli loviti ribe, so sklenili, da bodo prijatelji za vedno.

Jasna Čarman, 3. PŠH

SNEGULJČICA mojega dedka

Dedek: Nekoč je živela deklica z imenom Sneguljčica.

Vnukinja: Ne! Sneguljčica.

Dedek: Že prav, že prav. Kraljica je lovcu ukazala, naj jo pelje v zelo znano gostilno in ji naroči jagodni sok.

Vnukinja: Oh, ne! Naročila mu je, naj jo odpelje v gozd in jo tam ubije.

Dedek: Imaš prav, imam zelo slab spomin in si ne zapomnim veliko.

Vnukinja: Naj pomislim, saj si res že malo star. Nadaljuj zgodbo dedek.

Dedek: No prav, pa bom. Lovec jo je res peljal v gozd in ji rekel, da naj njegovo srce nese k šestim palčkom.

Vnukinja: Ti res ne znaš pripovedovati! Rekel ji je, da naj zbeži daleč v gozd.

Dedek: Dobro! Sneguljčica je bežala daleč, daleč do glavnega mesta Kitajske.

Vnukinja: Dedek! Ne, ne in ne! Sploh ni bežala v glavno mesto Kitajske. Tekla je globoko v gozd.

Dedek: Seveda. Ko se je zdanilo, so jo levi odpeljali k palčkom.

Vnukinja: Kakšni levi? Živali so jo odpeljale k palčkom.

Dedek: Palčki so v rudniku čistili konjski hlev.

Vnukinja: Niti slučajno. Kopali so drage kamne.

Dedek: Da. Ko so končali delo, je glavni palček rekel, da naj vnučka stopi iz hiše, gre na levo in si kupi pico.

Vnukinja: O, krasna ideja. Pa le nisi tako slab pripovedovalec. Prosim, kupi mi pico!

Dedek: Izvoli denar.

Vnukinja: Hvala. Zdaj pa hitro na pico.

Dedek: Ej, Tinka! Saj nisem niti na polovici zgodbe. Oh, ti otroci.

Tiana Janković in Lana Huško, 4. b

JANKO IN METKA MALO DRUGAČE

Dedek: Nekoč je v majhni koči živela družina.

Vnukinja: Ne, dedek! Živela je revna družina.

Dedek: Že prav, že prav. Nekega večera pa sta se oče in mačeha pogovarjala, kako imata premalo žiraf in da morata otroka poslati proč.

Vnukinja: Kakšnih žiraf? Pogovarjala sta se, da nimata dovolj denarja.

Dedek: Da. Janko je slišal, da ju bo oče odpeljala v Luna park.

Vnukinja: Dedi! V gozd, ne pa v Luna park.

Dedek: No, tako je oče vzel košaro slonjih iztrebkov in ...

Vnukinja: Dedi! Janko je vzel košček kruha in ga potem metal po tleh.

Dedek: Mh, ja. Ker so ptički pojedli travo ...

Vnukinja: Pa ne travo! Kruh! Ah, dedi!

Dedek: Janko rekel, da naj si odpočijeta. Legla sta in zaspala. Ko sta se naslednjega jutra zbudila, sta zagledala hišico polno zelenjave.

Vnukinja: Ne, hišico sladkarij!

Dedek: Res? No prav. In tako sta jedla piškote in čokolado, dokler ni prišla stara čistilka. Janka je zaprla, Metka pa ji je morala kuhati, prati in ji masirati noge.

Vnukinja: Ne, dedi. Mislim, da si že prestar za pripovedovanje pravljic. Si pa super, če me pelješ na sladoled.

In dedek spet ni mogel do konca prebrati časopisa.

Zala Resman, Nika Simšič in Urška Lota Tasič, 4. b

ČOHILDA IN NJENA HIŠA STRAHOV

Nekoč za sedmimi gorami in šestimi vodami je bila v parku hiša strahov. V njej je živela tudi čarovnica Čohilda.

Nekega dne se je v hišo strahov priplazila nenavadna kača. Na repu je imela šivanko, na glavi pa štiri oči. Plazila se je pod posteljo, kjer je spala Čohilda. Ko je kača zasikala, se je Čohilda zelo ustrašila. Strašansko je zavpila in kačo spremenila v kruh. Strahovi so slišali Čohildin krik.

Zavohali so kruh in ga vsega naenkrat požrli. V njihovih trebuih je kača znova oživila. Zbežala je ven iz hiše strahov v gozd.

Od tedaj naprej je Čohilda mirno spala. Njeni stražarji so bili strahovi. Stražili so jo pred mišmi, podganami, levi, biki, medvedi, čebelami, kačami, volkovi, zmaji. Čohilda se je strahovom zahvalila tako, da je enega začarala v princa, drugega v voznika formule, tretjega v pirata.

In potem se je vse začelo znova ...

Pravljico so pri dodatnem pouku skupaj ustvarili učenci 2. b: Lovro Bratun, Eris Čeman, Lan Kmetec, Jan Krumpak, Ariana Sinani, Tjaša Tasič.

ZAJČEK TOPI IN ČAROBNI SVET

Zajček Topi se je sprehajal po gozdu in oprezal za hrano. Kar naenkrat je zagledal čisto, čisto pravi čarobni kraj. Rekel si je: »Odkod so se vzela tale čudna krilata bitja?« Eden od njih je priletel k njemu in mu rekel, naj se povzpne na njegov hrbet. Topi ga je ubogal in ni mu bilo žal. Ko sta tako svobodno jadrala med oblaki, je tudi Topi dobil krila. S svojimi krili je lahko obšel ves svet, se naučil tuje jezike, spoznal zanimive kraje in to, kdo kje živi. Naučil se je tudi vse o živalih. Verjetno še danes živi nekje v Londonu, če že ni odletel v nebesa.

Laura Končina, 5. b

ČAROVNIK IN OPERNI PEVEC

1. ČAROVNIK MLAKAR V OPERNI HIŠI

Bila je noč. Po ulicah so bile prižgane mestne luči, a tam, kjer je stala stara Mestna hiša, ni bilo niti ene lučke. Tudi ljudje niso pogosto hodili mimo, zato ni bilo niti male svetilke. A danes se je tam godilo. Če si prišel mimo, se je slišalo ploskanje, vrišč in petje. Na ta večer je bila v Mestni hiši opera. Lahko si kar brez vstopnice stopil noter, ker je bilo stolov dovolj. Čez približno pol ure so bili zasedeni vsi stoli in šest ljudi je stalo. Skupaj jih je bilo približno 1006. Tedaj pa je neka deklica na odru zacvilila na ves glas. Namreč čarovnik Mlakar se je pojavil na operi.

Čarovnik Mlakar je bil resnični Vrač. Znal je delati zlo in dobroto. Po videzu so se ga vsi bali. Nekoč mu je bilo tega dovolj in odločil se je, da bo čaral le še zlo.

Mlakar je zatulil: "Izginite! Ali, ali pa vas začaram v krote."

Ljudje so se razbežali na vse strani. Mlakar je na začetku že hotel izničiti sliko župana Merla, a se je ustavil. Zagledal je, kako pred njim stoji neka deklica. To je bila igralka Katarina, ki je hotela ubraniti mesto pred njim.

Rekla mu je: "Gospod, ali ste pravi čarovnik?"

Mlakar se je zadr: "Da in izgini mala žabonka!"

Katarina ni odnehala: "Bi mi mogoče lahko pričarali šopek?"

Mlakar se je resnično razjezil. Kot še nikoli: "Ne in ne in ne in ne. Dobro. Razumeš, ti prekuhano jabolko." Že je hotel spet izničiti sliko, pa se je spet ustavil: "Draga mala deklica," je začel, "ne morem ti pričarati šopka, zdaj pa pojdi. Umakni se Velikemu čarovniku Mlakarju."

Katarina je spet začela: "Živite v mlaki, da se tako imenujete?"

Mlakar ji ni hotel odgovoriti. Najprej je hotel izničiti sliko, ali pa... "Poslušaj mala. Ne imenujem se Mlakar, ker živim v mlaki, ampak, ker se tako imenujem, če pa bi živel v mlaki, bi bil že zdavnaj kot žaba."

Katarini se ni ustavilo: "Prooosim. Pričarajte mi zajčka, ali pa psička." Mlakar je odvrnil: "Psički, zajčki ... prav.

2. MLAKAR PRIČARA ZAJČKA

Mlakar je čaral: "Čirulečarule sonce, čirulečarule zmajček ... iz klobuka skoči ... ZAJČEEEEK!"

Katarina mu odvrne: "Lahko še psička?"

Mlakar ji reče: "No, prav."

"Čirulečarule mucek, čirulečarule ptiček ... iz klobuka skoči ... PSIČEEEEK!"

Katarina je bila navdušena. Ob Katarinini družbi je Mlakar pozabil, da je jezen na ves svet. Tedaj pa ji je predlagal: "Veš, moja zgodba ni tako dolga. Bi rada, da ti jo povem?"

Katarina mu je rekla: "Da, povej jo."

3. MLAKARJEVA RESNIČNA ZGODBA

Mlakar je začel pripovedovati: "Nekoč sem bil najbolj cenjen in najboljši operni pevec na vsem svetu."

Katarina je začudeno pogledala: "Torej nisi pravi čarovnik?"

Mlakar je pripovedoval naprej: "Nekega dne sta bili dve predstavi. Ena, v kateri sem igral jaz, in ena, v kateri je igral drugi operni pevec. Odigrali smo predstavo. Nato je še druga skupina odigrala predstavo. A nekaj groznega se je zgodilo. Ko je prišel tisti operni pevec, je dobil večji aplavz. Vriskali so in ploskali, meni pa je zaploskalo le nekaj ljudi. Odšel sem k nekemu pravemu vraču Mlenjarju. Odgovoril mi je, da naj še jaz postanem čarovnik. Poimenoval me je Mlakar."

Katarina je odvrnila: "Tu si torej dobil ime."

Mlakar je pripovedoval naprej: "Bil sem zadovoljen. Toda imel sem precej grozljiv videz in barvo kože, zato so se nekateri ljudje bali. Zato sem zasovražil ves svet. Zdaj sem zli čarovnik."

Katarina je rekla: "Pa bi rad postal spet operni pevec?"

Mlakar je odvrnil: "Morda pa."

Katarina mu je predlagala: "Pojdiva nazaj k tistemu vraču Mlenjarju."

4. MLAKAR ZOPET POSTANE OPERNI PEVEC

Ko sta prišla, je Katarina rekla vraču: "Mlenjarj, Mlakar te je prišel nekaj prosit."

Mlenjarj je rekel: "Res, kaj pa?"

Mlakar mu je odgovoril: "Rad bi spet postal operni pevec."

Mlenjarj je rekel: "Hokuspokus let ... iz čarovnika v opernega pevca spet."

Mlakar je spet postal operni pevec.

5. BERNARD IN KATARINA SPET POJETA V DUETU

Katarina ga je, ko sta prišla domov, vprašala: "Kako pa ti je ime?"

Odvrnil ji je: "V resnici mi je ime Bernard."

Katarina mu je predlagala, če bi pela v duetu. Strinjal se je.

Že čez nekaj dni sta imela nastop. In dobila sta še večji aplavz kot operni pevec Domenus Barakar. Žvižgali in vriskali so jima in dvorana je kar gmelala od ploskanja. Ne boste verjeli, ampak poslušala sta ju tudi Mlenjarj, ki se je spet spremenil v navadnega človeka Marjana Mlinarja, in Domnus Barakar. Torej Bernard Mlakar in Katarina Suhajužna sta pela bolje kot cel svet skupaj. Pa nasvidenje.

Eva Grebenc Slanič, 5. a

SANJSKE POČITNICE

Bil je mesec julij. Vsi so bili že na morju, v gorah, na kampiranju, v toplicah, vsi so se že hladili v mrzlih rekah, jezerih, v morju, vsi so že lizali svoj mrzel sladoled na plaži, samo deklica Ana ni šla nikamor. Doma je gledala skozi okno, kako igrišče sameva, nič več vrišča ni bilo slišati, samo še kakšen avto je zahrumel s parkirišča in že tam ni bilo nobenega avta več. Anina mama je bila še v službi, pride šele zvečer, ko bo Ana že vsa zaspana in utrujena legla na posteljo. Zdaj je bilo Ani že dovolj. "Očka, kdaj bomo šli na morje?" je vprašala. "Oh, ne zdaj, ljubica, trenutno res nimam časa, saj veš kako gre tisto: najprej služba, potem družba!" je odgovoril oče. "Ampak očka, prosiiiiim ...!!!" je še naprej govorila Ana. Tedaj jo je očka pogledal izza računalnika ... "Ana. Nikar ne skrbi. Na morje bomo šli, to ti obljubim. Zdaj pa se pojdi ven malo igrat." Ana je s sklonjeno glavo odšla na igrišče. Tam ni bilo nikogar.

"Le kaj naj delam? S kom naj se igram?" se je spraševala Ana. Usedla se je na gugalnico in se počasi gugala. Sonce je bilo že visoko na nebu, a nikogar ni, ki bi se ga veselilo. Niti Ana, ki je ljubila sonce, se ni mogla nasmehniti soncu in se prepustiti, kako je ščegeta po obrazu. Takrat pa je izza drevesa zaslišala znan glas. "Maj! Tisti zoprni in tečni Maj. Le kaj dela spet tukaj?" se je spraševala Ana. "Živijo!" jo je prijazno pozdravil Maj. Ana mu ni hotela odgovoriti, dokler ni opazila, da je na njegovem obrazu izginil nasmešek. "Kaj pa je?" je vprašala. Maj je vrgel svojo žogo ob tla in potem rekel: "Moja družina si tokrat ne more privoščiti počitnic. Letos ne gremo nikamor." Tedaj ga je Ana pogledala. Maj se ji je zasmilil, pa čeprav je bil največji važič in bedak, a rekla je: "Ah, vem, kako ti je. Lahko se greva skupaj igrat." Maj se ji je prijazno nasmehnil.

Od tistega dne sta od jutra do večera skupaj. Nekega dne pa je Ana rekla Maju: "Maj, veš, vedno sem mislila, da si navaden važič in bedak, a zdaj vidim, da si čisto v redu in prijeten fant." Maj se je zasmel. "Veš, Ana, tudi ti si se mi vedno zdela super punca." ... Ana ga je za hipec pogledala in se rahlo nasmehnila. Tedaj je Ana zgrabila Maja za roko in ga odvela za drevo. Maj jo je presenečeno gledal. "Ja, kaj pa počenjaš za vraga, Ana?!" jo je vprašal. Ana ni rekla nič, le gledala ga je res dolgo časa, spregovoriti pa ni mogla, ni vedela zakaj. "Ana, moram domov, ob sedmih moram biti že doma, prosim, spusti me!" je rekel Maj. Potem je stekel stran. "Uf, to je bilo pa res prehitro!" je rekla Ana. "Joj, le kaj si bo mislil o meni? Zame je še vedno on tisti tečni, važni, butasti, a simpatični Maj." Naslednji dan so Ana in njena družina šli na morje. Celo pot je Ana razmišljala o tem dogodku in o Maju. Mama jo je že vprašala, če je zbolela, Ana pa je samo zasanjano gledala skozi okno avtomobila. Ko pa so prišli na morje, jo je tam že čakalo presenečenje. Tam je bil Maj in njegova družina! Ana je bila presrečna, a po tistem dogodku včeraj si ga ni upala pozdraviti. Ana je vprašala mamo, če gre lahko k Maju, in mama je privolila. "Ana!" je zakričal Maj in takoj sta si stekla naproti.

Od tistega dne naprej sta Ana in Maj najboljša prijatelja na svetu, ampak res SAMO prijatelja. No, to bomo pa še videli.

Ana Čičak in Ana Tasič, 7. b

NAJMOČNEJŠE DEKLICE IN DEČKI

Nekoč je živel najmočnejši deček na svetu. Nekega dne je opazil, da so bili železniški tiri podrti, proti njim pa se je bližal vlak z vso hitrostjo. Stekel je in zavpil NE BOJTE SE!! Prijel je vlak in ga z enim prstom hitro dvignil. »Huh, še dobro, da sem na svetu, drugače bi bili vsi mrtvi,« je rekel. Potniki pa so kričali in ga hvalili: »Bravo, bravo!«

Tej Žinko, 3. b

Nekoč je živela najmočnejša deklica na svetu. Nekega dne je srečala dva moža. Slišala je, kako sta se pogovarjala, da bi podrli staro hišo. Deklica si je mislila: »Zakaj spet ta vozila, bagri in drugi stroji, ki onesnažujejo okolje.« Potem je šla do stare hiše, jo dvignila ter odnesla drugam.

Naslednji dan sta se možaka čudila, kaj se je zgodilo s hišo. Deklica pa je povedala, da je ona odnesla hišo. Vsi so ji ploskali.

Isabella Herman, 3. b

Nekoč je živela najmočnejša deklica, ki je zelo rada pomagala drugim. Ime ji je bilo Patricija. Nekega dne ji je bilo tako dolgčas, da ni vedela, kaj bi počela. Pa se je čez nekaj minut spomnila in rekla: »Kaj ko bi danes pomagala, saj sem stara osem let. Šla bom na največji hrib in se razgledala.«

Ko je bila na hribu, se je razgledala in videla, da neka skupina ljudi potrebuje pomoč pri drevesih. Šla je do njih in jih vprašala: »Kaj pa delate? Potrebujete pomoč?« Odgovorili so ji vsi v en glas: »Da, potrebujemo pomoč. Prosimo, ali lahko dvigneš osem dreves?« Patricija je brez problema dvignila vseh osem dreves. Vsi so se veselili.

Lana Kurent, 3. b

JESEN IN ZIMA

Jesen in Zima sta se prerekali, katera je bolj zanimiva. Jesen je mislila, da je bolj zanimiva, ker je pisana. Zima pa je rekla, da je bolj zanimiva zasnežena in bela pokrajina. Mimo je prišla gospa in vprašali sta jo: »Katera od naju je zato bolj zanimiva?« Odgovorila je: »Meni je najbolj všeč jesen.« Opazili sta tudi nekega gospoda in mu zastavili enako vprašanje. Njemu pa je bila najbolj všeč zima. In tako sta začeli zbirati glasove. Zbirali sta jih cele dva tedna. Ob vseh zbranih glasovih, ki sta jih preštevali, je napetost med njima kar rasla. Vendar je prepričljivo zmagala jesen. Tako sta Zima in Jesen zopet postali najboljši prijateljici, saj sta zdaj točno vedeli, katera je bolj zanimiva. Nikoli se nista več prepirali okoli tega.

Laura Končina, 5. b

ZOBOBOL

V neki vasi je živel deček, ki mu je bilo ime Bonbonček. Zelo rad je imel sladkarije, čips, smoki in pice. Nekega dne pa ga je začel zelo boleti zob. V zobu se mu je naredila velika luknja. Mama ga je z muko spravila v posteljo k počitku. Tudi ko je že cel dan počival, ga je zob še vedno zelo bolel. Mama je poskusila z vsem mogočim, s toplimi in mrzlimi obkladki, s tabletami in čajem, ampak nič ni pomagalo. Nato sta odšla še k zobozdravniku, saj so njegova usta izgledala že kot napihnjen balon. Zobozdravnik se je zelo prestrašil in mu rekel, da se lahko zgodi, da bo ponesreči sebi izpulil zob namesto njemu. Bonbonček se je tako na široko zasmel, da mu je zob kar sam padel iz ust. Od silnih bolečin, ki jih je moral pretrpeti, se je preimenoval v Zelenjavčka. Sedaj ima zelo zdrave in čisto bele zobke. Zobozdravnik pa ga vsakokrat nagradi z velikim korenčkom.

Sinja Jenič Plevnik, 4. a

Moja detektivska zgodba

Nekega dne, ko sem ravno pisal domačo nalogo, sem zaslišal pasji lajež. Kaj je to!? Potem je pozvonil zvonec. Odprl sem vrata in pred mano je stal majhen, debel, objokan in žalosten deček. »Kaj pa je?« sem ga vprašal. Ves obupan je rekel: »Moj pes je izginil. Prosim pomagaj mi.« Torej to je bil ta pes, sem si mislil. »Dobro. Pojdva ga iskat. Meni je ime Arne.« »Meni pa Bobi. Torej Arne, videl sem črno postavo, psa je večkrat privezal z jekleno vrvjo. Potem ga je vrgel v avto.« »Ali je imel še kakšnega psa?« sem vprašal. »Mislim, da deset, dvajset.« »No, potem pa kar začnimo. Nastavil sem kamero, jutri pa spet pridi k meni.« Naslednje jutro sva oba čakala na posnetke. Potem pa je Bobi zavpil: »Stoj!« Ustavil sem predvajalnik. Ni naju zanimal človek, temveč avtomobilska tablica. Ko je Bobi zapisal ime in tablico avta, sem dejal: »Zdaj pa imava vse pomembne podatke. Dobro. Pa začniva!« Odpravila sva se iskat oporišče. Ko sva tako tavela po gozdu, sem nekaj zaslišal ssssss. Postal me je strah, slišati je bilo kot ... kot kaj? »Bobi, kot da bili psi,« sem rekel. »Kje?« »Za živo mejo, fjuuf, končno si lahko oddahneva. Končno sva jih našla. Pojdva tja!« Ko sva prišla v nekak zapor, sem bil osupel. Na treh kvadratnih metrih so bili privezani brez kruha in vode. Naenkrat je Bobi zavpil: »Loli!« Odvezal je psičko. Nato sem vprašal: »Kaj pa drugi?« »Tudi njih bova rešila te ječe. Osvobodila sva vse pse. Roparje pa so odpeljali policisti.

Arne Supe, 3. b

ČE BI BILA POGLAVARKA RAZBOJNIKOV

Sanjala sem, kako sem neke noči prijokala na svet. Starši so skrbeli zame do drugega leta, ko sta me dala v sirotišnico. Pri desetih letih sem se pridružila uličnim razbojnikom. Na ulicah sem se izkazala z različnimi dejanji, zato so me postavili na mesto poglavarke. Zaradi recesije nam je začelo primanjkovati hrane, zato smo začeli denar služiti s petjem na ulicah in tako zaslužili kar nekaj denarja. Sčasoma smo imeli dovolj denarja za nakup stanovanja, v katerem smo si uredili prijeten dom.

Mojca Geč, 4. a

Ko sem se rodila, ni nihče verjel, da bom poglavarica razbojnikov, kajti vsi razbojniki so veliki in močni. Jaz pa sem bila drobcena in tiha. Šele pri šestem letu sem postala ukazovalna in pogumna. To sem dokazala takrat, ko je iz gozda prišel naravnost na grad velik medved in sem ga odgnala z baklo. Takrat je to vedela samo moja mama, ampak ni vedela vsega. Rekla mi je, da bi lahko izgubila življenje ali se opekla. Ampak zdaj, ko sem poglavarica, se nihče več ne upa igrati z mano.

Sinja Jenič Plevnik, 4. a

UČENCI SO SODELOVALI PRI PROJEKTU NAŠA MALA KNJIŽNICA, NAPISALI NADALJEVANJE ZGODBE O ČUDEŽNEM PRSTANU AVTORJA PETRA SVETINE IN SI PRISLUŽILI KNJIŽNO NAGRADO AVTORICE HANNE KRANN ČAVKNJENA ČAROVNICA SPET RAZSAJA

Mentorica Sabina Kirm, knjižničarka

LJUDMILA KRASINC – ČUDEŽNI PRSTAN 2. DEL

... potem, ko je videla, kdo vse ji je pomagal loviti prstan, je bila zelo vesela. Poslovala se je od prijateljev in veselo odskakljala domov. Naslednji dan se je prebudila v lepo sončno jutro. Odšla je v kopalnico, se naličila in oblekla v svojo najljubšo obleko. Kar naenkrat je pozvonilo. Odhitela je do vrat in jih odprla. Pred vrati jo je pričakalo mnogo ljudi, vsi so ji bili pripravljeni pomagati in poiskati prstan, ki ga je izgubila. Vendar so imeli skriti načrt. Okoli oči so ji zavezali trak in jo odpeljali. Ljudmila najprej ni vedela, kaj se dogaja, vendar ko so ji rekli, da ne bo nič hudega, potem se je prepustila. Prispeli so do mostu in ji iz oči odvezali trak. Na ograji pred njo je bil prstan. Prodajalec ji je rekel, da je ta prstan narejen iz koščkov njihovega nakita. Zato ima ta prstan moč prijateljstva. Od takrat naprej Ljudmila ni bila nikoli več osamljena.

Žiga Mehle, 4. b

... na vratih je pozvonilo.

Ko je prišla do vrat in jih odprla, je pred njimi stal lajnar z iztegnjeno roko. V roki je ležal njen čudežni prstan. Vsa presenečena ga je vprašala, kje ga je našel in kako. Povedal ji je čudežno zgodbo ...

»Včeraj sem ob bregu reke ribaril in ujel sem veliko ribo. Ko sem prišel domov in očistil ribo, sem opazil, da je v njenem trebuhu nekaj čudnega, podobnega prstanu. Ko sem pogledal bližje, sem opazil, da je to prstan, ki ga iščete.«

Ljudmila je vzela prstan v roke in ga objela. Povabila ga je na sladoled in sprehod. Na mostu, kjer ji je v vodo padel čudežni prstan, se je obrnila proti njemu in ga vprašala, če bi se poročil z njo. Lajnar je bil tako presenečen, vendar je z veseljem rekel da. Naslednjo soboto sta se na gradu poročila in živela srečno do konca svojih dni.

Jan Haznadar, 4. b

Zgodaj zjutraj je pozvonilo pri vhodnih vratih. Bil je lajnar. Rekel ji je, da so vsi prijatelji že zbrani in da čakajo samo še njo. Ko je prišla Ljudmila ven, so vsi zakričali: VSE NAJBOLJŠE!!!! Za rojstnodnevno darilo so ji prinesli ... ČUDEŽNI PRSTAN! Ljudmila je bila prstana zelo vesela in zvečer, ko je snežilo, se je Ljudmila spomnila, da se mora prijaviti na tekmovanje opernih pevcev. Izpolnila je prijavnico in jo nesla v poštni nabiralnik. Naslednji dan so jo že poklicali, naj pride na tekmovanje. Naslov njene operete je bil »Zaupaj v svoj pogum«. Ko je

komisija slišala njeno petje, so jo takoj razglasili za zmagovalko, čeprav še niso vsi prišli na vrsto. To je Ljudmila Krasinc, nova operna zvezda, je pisalo v vseh časopisih. Bila je zmagovalka. Z opernim petjem je Ljudmila živela do konca svojih dni ...

Nika Simčič, 4. b

Ljudmila Krasinc se je prebudila in pogledala skozi okno. Nenadoma je zazvonilo. Ljudmila Krasinc ni vedela, kdo je, kajti noben ni vedel, kje živi. Vseeno je šla do vhodnih vrat in jih počasi odprla. Takrat pa so v en glas zakričali: »PRESENEČENJE!!! Ljudmila, se nas spomniš, saj smo vendar tvoji prijatelji!«

»Ja, seveda vas poznam, le kako vas ne bi!« se ji je nasmejalo, »Le kako ste me našli?«

»Saj te nismo sami, tvoj čarobni prstan nam je pomagal. Našli smo ga na obrežju in njegov živo rdeči kamen nam je pokazal pot do vas,« je povedal lajnar.

»Oooo, hvala, dragi moji prijatelji, res sem vam zelo hvaležna.« »Imamo pa tudi eno prošnjo zate. Ženin in nevesta se danes poročita in si želita, da zapoješ kakšno operno pesem.« »Kako lepo, res ste pozorni, no, pa pojdimo.« Ljudmila je skupaj s prijatelji odšla do cerkve, kjer so bili zbrani vsi prijatelji, ki so ji pomagali loviti pobegli prstan. Ljudmila je tisti dan odpela svojo najlepšo pesem in vsi navzoči so bili očarani nad njenim petjem.

Nika Zupančič, 4. b

MOJE PASJE ODRAŠČANJE

Ko sem bil mladiček, sem te zabaval s svojimi akrobacijami in te spravljal v smeh. Klical si me moj otročiček in prezrl množico prežvečenih čevljev ter nekaj »umorjenih« blazin. Postal sem tvoj najboljši prijatelj. Kadar sem bil poreden, si požugal s prstom in mi rekel: »Kako si lahko storil kaj takšnega?« ampak potem si se me usmilil ter me popraskal po trebuščku. Moje privajanje stanovanju je trajalo malo dlje, ker si bil zelo zaposlen, toda družno sva opravljala tvoje delo. Spominjam se noči, ko sem se stisnil k tebi v posteljo in poslušal tvoje izpovedi ter tihe sanje in verjel, da življenje ne more biti lepše. Hodila sva na dolge sprehode v park, skupaj sva tekla, se vozila z avtom, se ustavila na sladoledu. Cele dneve sem dremal na soncu in čakal, da prideš domov.

Adnan Bosnić, 8. a

Kako je Matjažev dedek postal mlad superdedek

Dan po tem, ko je dedek sanjal, da je mlad, je na poti v trgovino srečal neko žensko, ki je ni poznal. Povabila ga je na pijačo, da bi se o nečem pogovorila. Starec se je sprva branil, potem pa le prisedel in si naročil sok, neznanka pa zeliščni čaj. Tako sta sedela in neznanka mu je podarila tabletko in rekla: »To tabletko zaužij tik pred spanjem in jo poplakni z vodo. Nato se odpravi spat. Takoj ko se zjutraj zbudiš, boš spet mlad in izredno močan. Tudi leteti boš znal. Takoj se odpravi v najtemnejši del gozda. Tam bo jama. V tej jami stane medved. Pojdi do njega. Ko te bo zagledal, te bo hotel pojesti, ti pa mu pokaži tale robec in dal ti bo obleko, ki jo moraš takoj obleči«. To je rekla in izginila, na mizi pa sta se prikazala denar in robec. Dedek je bil zelo začuden, saj takih stvari ni bil vajen. Plačal je, vzel robec in odšel. Ko je prišel domov, so bili vsi začudeni, saj ni prinesel nič iz trgovine. Vprašali so ga, kje je bil in kaj je delal, on pa ni ničesar odgovoril. Bili so močno pretreseni in odločili so se, da ga pustijo pri miru, če ne bo bolje, pa ga odpeljejo k zdravniku. Dedek je bil ves dan tiho in videti je bilo, da je močno zamišljen. Babica se je zvečer hotela pogovoriti z njim, on pa je bil tiho, kot da ni nič rekla, in pojedel tisto zeleno tabletko, ki mu jo je dala gospa v lokalu, jo poplaknil z vodo ter legel spat. Bila je zelo začudena, saj dedek nikoli ni jemal tablet. Ko se je drugo jutro zbudil, je bilo vse tako, kot je povedala neznanka, in vse je naredil po njenih navodilih. Ko se je oblačil, je gledal medveda, ki je sedal na kamnu pred jamo in ga opazoval z žalostnimi očmi. Nehal se je oblačiti in medveda je vprašal, zakaj je tako žalosten. Medved mu ni odgovoril, zato se je oblačil dalje. Ko se je preoblekel, se je počutil izredno močnega. Stopil je k bližnji smreki in jo izdrl. Bil je presenečen in hkrati vesel, potem pa od veselja skočil kvišku in na njegovo veliko začudenje ostal v zraku. Takoj se je spomnil, da je tista ženska rekla, da bo znal tudi leteti. Bil je vesel in odločil se je, da bo preskusil, kako dobro zna leteti. Bil je neroden in velikokrat se je kam zaletel. Ko se je navadil, je še enkrat pogledal žalostnega medveda in odšel. Ko je bil dovolj daleč, da ga medved ni mogel videti, je za grmovjem zaslišal glas: »Hej Boštjan, ustavi se, nekaj važnega ti moram povedati!« Bil je zajec. Dedek se je ustavil in počepnil za grmovje, da je bil blizu zajca. »Poslušaj,« je rekel »Rad bi zvedel, kaj je s tistim medvedom, kajne?« Dedek je prikimal. »To vem le jaz in če bi rad izvedel, kaj je z njim, kdo je tista ženska, ki si jo srečal pred trgovino in kdo sem jaz, pridi danes ponoči točno ob polnoči na peščeno obalo. Kako prideš do nje, ti bo povedala smreka, ki si jo izdrl. Pojdi in jo prinesi pred votlino v zeleni džungli, ki je v dolini kač. Tam lahko tudi živiš. Kače in ostale živali moraš tudi nahraniti. Če boš to delal, se ti ne bo nič zgodilo, ker te bodo živali branile. Za hrano ne skrbi. V votlini boš našel skalo. Ker si močan, ti je ne bo težko premakniti in spodaj bo jama. Spusti se po stopnicah in na dnu boš videl še večjo jamo. Vse stene se lepo poslikane, le ena je čisto gola. V njen bo majhna odprtina. Vanjo boš

porinil ključ, ga enkrat obrnil in skala se bo odprla. Tam bo ogromno polic s hrano. Če boš želel pijačo, pa ključ obrni dvakrat in na policah bo nešteto vrst pijač, toda vse bodo brezalkoholne. Takoj ko boš ključ izlekel, se bo stena zaprla,« je rekel, mu dal ključ in odšel. Dedek je napravil vse tako, kot je rekel zajec. Naposled je prišla polnoč. Odšel je že zgodaj spat, da se bo lahko pravočasno zbudil. Ko je prišel na obalo, ga je tam že čakal zajec in mu pomignil, naj mu sledi. Kmalu sta prišla do nekega drevesa. Zajec se je ozrl naokoli, da bi videl, če ju kdo opazuje, in povlekel za bližnjo plezalko. Deblo se je takoj odprlo in zajec je skočil notri, dedek pa za njim. Spuščala sta se kot po toboganu in nazadnje padla na blazino. Tam je bila ogromna soba, velika kot tri, štiri šolske učilnice skupaj. To je bil najverjetneje laboratorij. Zraven pisalne mize so bila vrata in za predor, ki je vodil v malo manjšo sobo. Tam je bila kuhinja, jedilna miza s stoli, majhna pisalna miza, velika omara in zakonska postelja. Usedla sta se za delovno mizo v laboratoriju. Zajec je začel pogovor in rekel: »To je moj dom. Zdaj sva v delovni sobi. Jaz sem Henrik Lumbrik,« se je predstavil in dedku ponudil roko. »No, zdaj veš, kdo sem. Najprej ti bom vse po vrsti povedal. Ženska, ki si jo srečal pred trgovino, je zlobna čarovnica Lumbricius Tresis Landek Mikos. Nekega dne je prišla k nam, tako da je nihče ni videl. Jaz in moj prijatelj medved, ki si ga videl, sva ji sledila. Lovila je ljudi, jim jemala duše in jih zaklepala v skrinjo. Medveda je opazila in ga kaznovala tako, da ona ljudem, ki kaj želijo, uresniči željo, jih privede sem, medved jim da čarobno obleko in jim ničesar ne pove. Da pa komu slučajno ne bi kaj povedal, ga je začarala, da takoj, ko vidi robček, postane nem. Nato pride ona, človeka ulovi in mu vzame dušo. Toda na srečo sem vse to videl in zdaj pomagam, kolikor lahko. Na začetku sem rešil skoraj vsakega, nekega dne pa tega nisem mogel več. Očitno je ona izvedela za to in nekaj spremenila.« »Toda kaj moram narediti, da se vrnem domov?« je vprašal dedek. Zajec mu je rekel: »Obleke nikakor ne smeš sleči. Pojdi na kamnito obalo. Tam so okamneli vsi ljudje, ki jim je vzela dušo. Poišči kraj, kjer so tla ploščata, in se dotakni edinega kamna, ki je na njem. Pred tabo se bodo odprla tla. Padel boš v sobo in zagledal skrinjo, ki nima dna. To skrinjo odpri. V njen boš našel ključ, vzemi ga in odidi. Takoj se vrni domov in doma vzemi kozarec vode. Ključ potopi vanj, kozarec zapri, pojdi na peščeno obalo in vrzi ključ v vodo. Takoj poišči najbližjo smreko. Mora biti tudi najbolj košata. Njene veje morajo segati do tal. Lezi pod njo. Naenkrat se bo vse zatreslo. Ne boj se. To je čarovničina smrt. Ko se bo tresenje umirilo, boš zagledal duše, ki plavajo po zraku. Ko izplava zadnja duša, ti bo, kot bi kdo zarezal vate. Naj te ne bo strah. Onesvestil se boš in zbudil se boš doma v svoji postelji. Takrat bo večer,« je rekel in dedek je odšel. Naredil je vse tako, kot mu je bilo rečeno. In res, zbudil se je doma. Domačim je vse povedal in vsi so se strinjali, da če bi bil ponovno mlad, ne bi imel tako prijazne in dobre družine.

Kaja Ljuboja Vrakelja, 6. a

OUR CRISIS CENTRE

Hello!

I am a student in the 9th grade and I have recently started to work at the school Crisis Centre. In the article I would like to show you how we can help you at the Crisis Centre. It doesn't matter if your problems are connected to your friends, family, love life, school or if they are problems that you have with yourself. We will do our best to help you or at least point you to the person that can help you if we can't. But now I would like to write about the three problems that I think are most common at our age.

1. Problems at home

A lot of teenagers face problems with their parents. We just don't understand why they have to give us a hard time about everything. I have to deal with that too. But sometimes you have to look at your problems in their shoes. They are your parents and they probably only want what's best for you. So just step back sometimes and tidy your room even if you want to go out with your friends instead.

2. Lack of confidence

This might be more of a 'girl problem' but I think that boys have such problems too. Everyone has a bad day sometimes. We think we look fat, that our hair isn't standing right... But you have to get over that. It doesn't help you in any way and it only makes you sadder. Your body problem probably isn't even as big as you might think. But even if it is ... What's important is the inside, your personality and not just your looks.

3. Love problems

At our age we start to date and relationships between young people are often not long-lasting. But if that happens to you you shouldn't cry over your life forever. You are of course sad for a while but try to get over it. You are going to meet someone new and be happily in love once again!

I really hope that this article was helpful and that you will join or come for help to our Crisis Centre soon!

Vanja Gajić, 9. a

**(dobitnica srebrnega priznanja
v znanju angleščine za 9. razred)**

PIRATES

His name was Blackteeth. He was a famous pirate. No one knew his real name or where he was from. He was a big mystery.

The stories about him say he was a monster. Some say he could kill you before you cried a tear. Others say he was not scary at all but that his humour was deadly.

People thought he was behind all the pet kidnaps in the 16th century. He liked animals very much. He didn't have a parrot like any normal pirate. He had a rat named Pretty.

Spanish soldiers tried to catch him many times. They even joined forces with the British army in the late 1560s. They made a trap to kill him. They failed. Nobody knows how he died. People say he is resting in the sea.

Daša Pogorelec, 8.c

**(dobitnica srebrnega priznanja
v znanju angleščine za 8. razred)**

PIRATES

His name is Rick. He is a famous pirate. He was born in 1987.

Rick is a one-man army, he needs no weapons to put a person down to an eternal sleep. He has got a pet dog named Rex. When Rex is mad even rats are afraid of him.

Rick is famous for his very well hidden traps. He likes to hang around a dock called pier 66. Rick robs banks, post offices, etc. just like our everyday criminals, but he is never caught. He is very clever and he uses the latest tech.

His motto is: *Never leave a trail and you will be able to have what ever you want!* The cops say, 'Tears aren't allowed, we must be proud and we must not rest until the criminals are our prison's guests!'

Rick is like a ghost, he comes and he goes, so watch your back so you don't get robbed!

Jan Žibert, 8. c

STRANGE STORIES

Last Friday something very strange happened to me. Later in the afternoon I went to my dance lesson by bus, as usual.

I was just sitting there, listening to the music ... when weird people (all dressed up in a crazy way, bright, crazy colours ...) started to get on the bus. At each station there were two more.

I was asking myself what the hell is this when they suddenly started to sing and dance down the bus. They sang songs from the 80s, that's why they were dressed up in bright, neon colours.

I was surprised, things like this never happen to me. Later that day I found out they were doing a flashmob. It was weird but funny.

Neža Bricelj, 8. b (dobitnica srebrnega priznanja v znanju angleščine za 8. razred)

Last week something very strange happened to me.

It was Mother's Day. I was writing a card for Mother's Day. My father came to me and said, 'What have you bought me?' He was wearing lipstick.

I said, 'You aren't my mother.'

'Or am I?' he asked.

Then he walked outside and called his friend Fernando.

He said, 'He totally bought it. Now I am getting a present for Mother's Day and Father's Day.'

Then a giant doughnut ate him ...

LIFE HACK!

Miha Žabjek, 8. c

EXTRATERRESTRIAL LOVE: Moira and Meep

It was just one of those days. The sun wasn't shining, the birds weren't singing, it was a pretty boring day, actually.

As usually, Meep had nothing to do. He decided to go to the café for breakfast.

He walked into the Pink Star Café. Then he sat down and ordered his favourite breakfast – pancakes with alienberries and Mars syrup and green hot chocolate with extra curry.

Then he saw a figure that kind of looked like a creepy girl and he immediately fell in love with her. She was sitting right next to him. He couldn't move his eyes off of her square head. It was just so perfect!

Then the girl saw him. She couldn't hide her smile. She kept smiling at him with her 'one-tooth' smile.

Meep thought she couldn't be more perfect. Her hair just didn't stay the way it should, her eyes were of different colour. Meep knew she was 'the one'.

Then, they started talking ... They talked for so long that Meep ate his breakfast for dinner.

That was the day he met Moira.

Now they're alienerried! (Alien marriage.) They have two children, Terra and Norris. They both have purple heads and one tooth.

Yesterday they moved into their new house on planet MoMeepA! (Meep won the planet on the lottery.) I'm sure they will live happily ever after!

Neža Bricelj, 8. b

It was just one of those days. The sun wasn't shining, the birds weren't singing, it was a pretty boring day, actually.

As usually, Meep had nothing to do. He went out for a walk. He walked for two hours and he became hungry. He went to the nearest alien restaurant called E.T.. He said he would like aliencola and alienburger.

Meep went home but he slipped and fell on a beautiful she-alien. They were both shocked. Meep said that he was sorry but she-alien just smiled. She said that her name was Moira and walked on.

Meep went home and he thought about that beautiful she-alien.

In the morning he went out and he was searching for her. He looked in an alienpark, alienbuilding and in E.T. restaurant. He found her there.

He asked her if she would want to have an alienburger. She said yes.

Meep went out with her a few times. He fell in love with her because she was so beautiful (inside and outside). A few days later Meep proposed to her. She was surprised but she said yes.

Moira and Meep got married and they lived happily ever after (including their babyaliens).

Katarina Geč, 8. b

Halloween

The house on the hill in the old forest.

I went trick-or-treating with my best friends Stephanie, Alison and Meena. Our pillowcases were full of candy, and it was getting late, so my friends wanted to go home.

I wanted a few more chocolate bars so I turned to my friends and said, "Let's knock on a few more doors and then head for home."

They were worried because they thought it was already too late. "Let's go home now," they said to me. I told them not to worry because we could take a shortcut through the old forest.

So after a few more houses, I took my friends to the path that went through the forest. We walked about 20 minutes, and then, suddenly, I felt very strange. I couldn't remember the way! It was dark and foggy. We were lost. And to make matters worse, it started to rain. And then, it started to pour. Lightning lit up the sky and thunder rang in our ears. We wandered around in the rain for over two hours. We were very

wet and very cold. And then, at about midnight, I saw an old abandoned house on a hill.

"I think we'll have to spend the night in that old house and wait till morning," I said.

My friends didn't think it was a good idea, but they were cold and wet, so they agreed. We walked up the old wooden steps to the front door. The door creaked open and we went inside, sat down, and started to eat a chocolate bar, when we heard a strange noise.

There was someone else in the house! We were frightened! We ran down the hall, when we saw a light. We ran to an old bedroom on the other side of the hall and hid under the bed.

Stephanie was crying. She was the youngest and we were all scared to death.

"Shh! No one must hear us!" I whispered to the girls.

"But I'm so scared!" Alison cried out.

We heard footsteps. We were holding our breath as someone screamed down the hall. We had no idea what was going on and where we were. The noise didn't stop so at one point Meena crawled from under the bed and ran out of the house. We had no choice but to follow her.

There were a lot of cobwebs in the house that were blocking our way out. We didn't find the exit so we climbed through a window onto a tree. We jumped to the ground and ran as fast as we could back into the forest. We stayed there until the dawn when we finally returned home.

We never found out what happened in that house and we never got even close to that place again.

Daša Pogorelc, 8. C

HOW TO WRITE A SHORT STORY THAT INCLUDES THESE WORDS:

a swimming pool, a washing machine, newspapers, baby, coffee

A DORKY HUSBAND

I have a big house with a swimming pool. My clothes are not really clean because my washing machine is broken. I have a husband but he doesn't help me. He just sits on the couch and reads dorky newspapers. Our baby is 3 months old. The baby makes me tired but my husband reads all the time. So I decide to destroy all the newspapers in the house. Now he's caring and he's playing with the baby and I'm drinking hot coffee.

Jovana Ivanović, 8. c

JAZ RAD/A BEREM ...

VAŠA NAJ KNJIGA V LETU 2012

Tudi v tem šolskem letu je potekalo glasovanje za najljubšo knjigo vseh osnovnošolcev. Tole je prvih deset naslovov po vašem izboru:

DOMAČIH PISATELJEV

DESA MUCK – Blazno resno o šoli	413
GORAN VOJNOVIČ – Čefurji raus!	198
DESA MUCK – Blazno resno o seksu	165
PRIMOŽ SUHODOLČAN – Živalske novice	132
DESA MUCK – Lažniva Suzi	127
KAJETAN KOVIČ – Maček Muri	117
JANJA VIDMAR – Kekec iz 2.b	110
PRIMOŽ SUHODOLČAN – Hud planet	104
VID PEČJAK – Drejček in trije marsovčki	98
PRIMOŽ SUHODOLČAN – Ribo na glavo pa spat	91

in TUJIH PISATELJEV

FRANCESCA SIMON – Grozni Gašper	431
STEPHANIE MAYER – Somrak	393
ROALD DAHL – Matilda	252
JIM DAVIS – Garfield je zakon	228
ENID BLYTON – 5 prijateljev	152
ASTRID LINDGREN – Pika Nogavička	151
JOHN RONALD REUEL	
TOLKIEN – Gospodar prstanov	147
RICHELLE MEAD – Vampiriska akademija	134
STEPHANIE MAYER – Jutranja zarja	131
JIM DAVIS – Garfield vam želi srečno!	116

POIŠČI BESEDE

(vodoravno, navpično in poševno)

N	A	Č	E	Š	N	J	A	B
I	C	Č	T	I	D	E	F	K
K	H	G	L	A	N	A	O	U
A	B	I	J	M	I	Š	K	Ž
R	O	Ž	A	L	F	M	N	A
O	P	R	S	Š	L	T	U	V
E	Z	Ž	Z	V	E	Z	E	K
V	A	B	C	Č	D	E	F	G
A	C	P	A	P	A	G	A	J

UGANKI

UGOTOVI REŠITEV IN JO NARIŠI.

ŽIVI V MORJU. RAD SKAČE.
JE PRIJAZEN IN SE BOJI LJUDI,
JE RIBE IN JE NAJPAMETNEJŠI
SESALEC.

JE MAJHNA in PLAŠLJIVA.
JE SIR, ŽIVI V MAJHNIH LUKNJICAH
TER SE BOJI MUC.

SESTAVILA LANA ČERNIGOJ, 4. c

O HARRYU POTTERJU

1. del - Kamen modrosti
2. del - Dvorana skrivnosti
3. del - Jetnik iz Azkabana
4. del - Ognjeni kelih
5. del - Feniksov red
6. del - Princ mešane krvi
7. del - Svetinje smrti

Harry Potter se zdi na prvi pogled čisto navaden deček. A ni! Harry je čarovnik. Ogledal sem si vse filme in prebral vse knjige. V nadaljevanju vam bom povedal, zakaj je Harryjeva zgodba tako zanimiva. Vsak del Harryja Potterja opisuje preživeto leto na akademiji Bradavičarka za čarovnike in čarovnice.

V **prvem delu** se mora Harry sprijazniti s tem, da mora živeti s brezbržno teto Petunjo, stricem Vernonom in bratrancem Dudlijem. Živijo na Rožmarinovi 3, ko nekega dne prispejo pisma za Harryja. Takrat izve, da je rojen čarovnik. S Hagridom, ki je ključar in oskrbnik, se odpravi na Prečno ulico po čarovniške potrebščine za prvi letnik. Spozna bitja, ki se imenujejo Goblini, prodajalca palic in sovo. Šola za čarovnike in čarovnice se imenuje Bradavičarka, kjer spozna Rona, Hermiono, Draca in dvojčka Freda in Gorga ter Nevila. Harry, Ron in Hermiona so izvedeli za čudežni kamen modrosti. Takoj so vedeli, da ga nekateri hočejo ukrasti in da ga morajo zaščititi. Sumili so profesorja Rausa, ki naj bi poskušal že enkrat sklatiti Harryja z metle. Hagridu so zaupali vse, kar vedo, da bi jim pomagal. Zasači jih Draco in doleti jih kazen. Harry se mora spopasti s profesorjem Smottanom in Malakentajnom, ki je ubil njegove starše in zdaj hoče še njega.

V **drugem delu** se v Harryjevo spalnico skrivaj prikrade hišni vilinec Tropez. Na Bradavičarko pride nova učenka Giny, ki jo takoj sprejmejo medse. Tokrat skupaj razkrivajo dvo-

rano skrivnosti, ki jo je odprl Spozgladov potomec. Sprašujejo se, le kdo to je? Harry najde skriti dnevnik, vendar je razočaranje veliko, saj v njem ni ničesar, vsaj na prvi pogled ne.

V **tretjem delu** me je najbolj pritegnil pripetljaj, ko iz Azkabama pobegne nevarni Sirius Black, za katerega kasneje izve, da je njegov boter. V tem delu boste spoznali čarovniški trik, ki je zelo pomemben za Harryja, saj z njim lahko premaga sovražne morakvarje.

Ko je Harry v **četrtem letniku**, se skupaj z Ronom, Hermiono in Giny odpravijo na tekmo. Tam jih napadejo jedci smrti. Komaj se jim uspe rešiti s pomočjo trika. Harry je to leto sprejet tudi na tekmovanje za ognjeni kelih, čeprav še ni dopolnil osemnajst let.

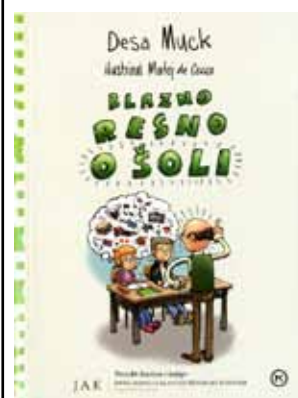
V **petem delu** je poudarjeno prijateljstvo med Harryem, Giny, Hermiono in Ronom. Spoznajo novo prijateljico Luno. Harry samo z njo vidi skrivnostna bitja, ker drugi nimajo te sposobnosti.

Šesti del bo zadnji za ravnateljja šole Dumbladorja. Harry izve za princa, ki je mešane krvi. Že dolgo so sumili, da je to Raus. Na veliko žalost vseh Raus ubije ravnatelja Dumbladorja. To je strašna izguba za šolo.

V **sedmem delu** se Harry znajde pred skoraj nemogočo nalogo. Pri reševanju mu bosta pomagala Ron in Hermiona. Jim bo uspelo?

Branje knjig o Harryu Potterju ali ogled filmov vam vsem zelo priporočam. Vendar vas opozarjam, da boste v knjigah zvedeli veliko več čarovniških trikov in zapletov. Priporočam jih vsem tistim, ki se ne zavedajo pomena prijateljstva oziroma vam je prijateljstvo nekaj »brezveznega«.

Rene Borštnar, 4. a

Desa Muck

Blazno resno o šoli – vodnik za lažje preživetje v šoli (slika)

Imaš tudi ti težave s sošolci, učitelji, učenjem z določenimi predmeti, pravili na šoli? Kako se spopadati s tem, najdeš v tej odlični knjigi.

Mladi bralci ste pri projektu Moja najljubša slovenska knjiga izbrali knjigo Dese Muck Blazno resno o šoli, ki so jo v okviru projekta Rastem s knjigo (nosilec projekta je Javna agencija za knjigo RS) v letošnjem šolskem letu prejeli tudi vsi sedmošolci.

Da te malo podražim, preberi odlomek »Živeli plonk listki!!!«:

»Predstavljam si: jutri pišete kontrolko iz biologije. Snovi je toliko, da te lahko pokoplje pod sabo in živega zaduši. Ne, tega živ človek ne zmore! Kaj torej? Pobegniti od doma? Odhiteti k sosedovemu mulcu, ki ima škrlatinko, in se je skušati nalesti? Karkoli storiš, snov bo še vedno ždela v zvezku ali knjigi in potuhnjeno čakala. Še več! Celo razmnoževala se bo, medtem ko se je boš izogibal, in tesnoba okrog srca bo postajala vedno gostejša. Ah, napravil si bom plonk listek, vdano pomisliš s kančkom sramu. Pravilna odločitev! Kar takoj na delo! Začni brati snov, ki bo prišla v poštev, in si na plonk listek napiši naslov FOTOSINTEZA. Postane ti slabo. O tem sta v knjigi najmanj dve strani! Razumeš že, toda kako si boš vse to zapomnil? In kako to stlačiti na majhen listek?«

(Muck, str. 36)

Kako, izveš v knjigi. ☺

Sestavi besede

Spodnje besede smo razdelili na dva dela, tvoja naloga je, da jih pravilno povežeš.

ZNA	ICA
ZVE	ODA
VRA	TJE
KNJ	NIK
KAM	ICA
REV	ČKA
MAJ	NAS
MED	LAD
ROŽ	IGA
JAG	ČKA
LIS	ZDA
PTI	VED
DEŽ	ELA
ANA	BEC
POM	IJA

Sestavili Lana Černigoj in
Nina Žnidaršič, 4. c

REŠI SUDOKU

Intihar Tin, Nikola Spalević in Črt Jančar Bauman, 4. c

1.

	2		4		6
4		6		2	
	3	1			4
6			1	3	
	1	2	6		5
5		4		1	

2.

		3	4	5	
4	5		3		1
		1		6	
6	4		1	3	2
		2	6		
5	6			1	3

REŠITVE:

POIŠČI BESEDE (STR. 44) LANA, DELFIN, ROŽA, MIŠ, KOŠ, KUŽA, PAPAGAJ, ZVEZEK, ČEŠNJA, EVA, NIKA in TI
SESTAVI BESEDE (STR. 46) KNJIGA, ZVEZDA, JAGODA, VRABEC, LISTJE, DEŽNIK, MAJICA, ŽIRAF, ZNAČKA, KAMELA, MEDVED, ROŽICA, REVIJA, PTIČKA, ANANAS IN POMLAD

... SAMO MOJA MAJČKA...

POTREBUJEŠ:

- MAJČKO (NAJBOLJŠA JE BELA)
- 2 VELIKA KROMPIRJA
- MAJHEN NOŽ
- PAPIRNATE BRISALKE
- BARVO ZA TEKSTIL
- ČOPČ
- LEPENKO ZA PDLAGO (DA SE BARVA NE BO POZVALA NA HRBTU)
- LIKALNIK

IZDELAVA:

- NAŠPREJ IZ KROMPIRJA NAREDIŠ PEČATNIKE: KROMPIRJA PREREŽEŠ NA POL IN V VSAKO POLOVICO S SVINČNIKOM VRIJEŠ MOTIV, KI GA NATO PRAMIDNO OBREREŠ Z NOŽEM - MOTIV MORA BITI IZBOČEN.
- V MAJČKO VLEČIŠ LEPENKO.
- PRIPRAVIŠ BARVO, ČOPČ IN Z BRISALKE OSUŠIŠ PEČATNIKE.
- BARVO NANASAŠ NA PEČATNIK SAMO NA IZBOČENE DELE IN ODTISKUJEŠ NA MAJČKO.
- PAZI, DA NA PEČATNIKU NE BO PREVEČ BARVE, KER SE LAHKO RAZLIVA IN MOTIVI NE BODO RAZLOČNI.
- KO MAJČKO POTISKAŠ, PUSTI, DA SE POSUŠI, NATO JO TEMELJITO POLIKAJ NA NAROBNI STRANI.
- SVOJO NOVO MAJČKO LAHKO OBLEČEŠ!

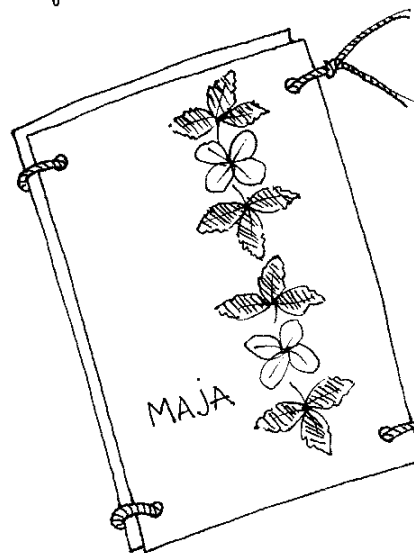
DIANA ŠERČER STOJANOVIC

VELIKO ZABAVE IN USPEHA!

... KAKO NAREDIŠ MAPO ...

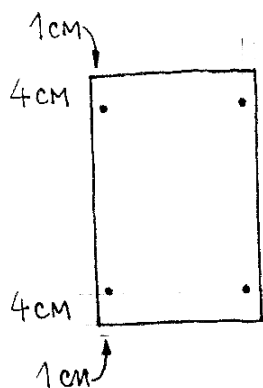
POTREBUJEŠ:

- DVA KOSA LEPENKE (A4 FORMAT) ZA MAPO
- SVINČNIK
- RAVNILO
- LUKNJAČ
- PREŠANO CVETJE IN LISTE
(SVEŽE CVETJE IN LISTE VLOŽIŠ MED DVA LISTA ČASOPISA IN OBTEŽIŠ S KNJIGO. TEDEN ALI DVA PUSTIŠ, DA SE POSUŠI.)
- UNIVERZALNO LEPILO
- SAMOLEPILNO PROZORNO FOLIJO
- ŠKARJE
- VRVICO

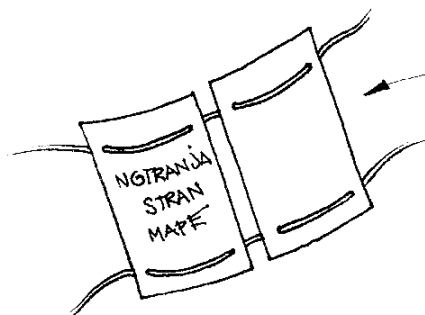

! DANA SERGER Stojanovic

IZDELAVA:

- NA SPREDNJO (ČE ŽELIŠ, TUDI NA ZADNJO) STRAN MAPE PRI-LEPIŠ PREŠANO CVETJE IN LISTE. LAHKO SE TUDI PODPIŠEŠ.
- IZ FOLIJE IZREŽEŠ DVA KOSA, MALO VEČJA OD LEPENKE.
- FOLIJO PREVIDNO PRILEPIŠ NA LEPENKO - PAZI NA CVETJE! - IN OBREŽEŠ. LAŽJE BO, ČE TI KDO POMAĞA.
- NA OBEH KOSIH LEPENKE 4 CM OD ROBOV OZNAČI MESTA ZA LUKNJICE.
- LUKNJAČU ODSTRANI SPODNJI DEL. V LUKNJAČ VSTAVI LEPENKO IN JO NARAVNAJ TAKO, DA BO SKOZI LUKNJIČO NA LUKNJAČU VIDNA OZNAKA. PRELUKNJAJ. NA TA NAČIN NAREDI VSAKO LUKNJIČO POSEBEJ!

- ODREŽEŠ DVE VRVICI, VSAKA NAJ BO DOLGA PRIBL. 80 CM, IN JU VDENEŠ SKOZI LUKNJICE (SKICA!), MAPO ZLOŽIŠ IN - NAREJENA JE!

VELIKO ZABAVE IN USTREŽA!

Rešitev 1 (str. 46)

1	2	3	4	5	6
4	5	6	3	2	1
2	3	1	5	6	4
6	4	5	1	3	2
3	1	2	6	4	5
5	6	4	2	1	3

Rešitev 2 (str. 46)

1	2	3	4	5	6
4	5	6	3	2	1
2	3	1	5	6	4
6	4	5	1	3	2
3	1	2	6	4	5
5	6	4	2	1	3

Winni in pisani dan Matevž Lampič, 3. b

Prijetne počitnice!

Zakaj gre pišče peš čez cesto?

Zato, ker ne zna leteti.

Zakaj zajci jedo korenje?

Zato, ker se bojijo, da bi dobili očala.

Zakaj blondinka pleše pred semaforjem?

Zato, ker misli, da je v disku.

Veš, kaj je nesmiselno?

Ura, ki visi, pa vseeno stoji.

Kakšna je razlika med gusarjem in bedakom?

Gusar ima pokrito samo eno oko.

Rene Borštnar, 4. a